

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, СЕПТЕМБАР 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2966

Монтенегро балканска Сицилија

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

КЕЛЕНКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

*„Да ђосїодине
Најс,
ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залагаїи.
Ја се ње
нећу одрећи,
їа макар и завршио
свој живоїи у Хагїу”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Елена Божић-Галијан

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника
Момир Марковић

Издање приредио
Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Нићић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић
Љубомир Краговић, Владимир Букановић
Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Бојан Струњаш

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.:023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СР - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Галијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 стр
Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Уводник

Опет почињу промоције Слобода Шешелу широм Црне Горе у организацији Странке српских радикала.

Прва јесења промоција организована у Беранама била је пун погодак. Пуна сала, јасне поруке оних који су говорили и снажна подршка Српском патриоти, интелектуалцу, великану српског народа проф. др Војиславу Шешелу који већ пет година утамничен чека суђење у хашком казамату.

А у Црној Гори ништа ново. ДПС и СДП – коалиција спрема нови Устав који, по свој прилици, Србе као народ оставља без икаквих људских, вјерских, културних и националних права.

Наш владика **Филарет** десет дана штрајкује на имању **Милете Гачевића**, на међи и сулудој граници између Србије и Црне Горе.

У судару са Филаретом црногорски режим је капитулирао и дозволио владици да може ући у Црну Гору (коју чувају пендрецима) због притиска српског народа са обје стране границе.

Велика побједа српског народа и српског владике!

Букановић је увелико узео ствар у своје руке. Инвестира, оснива свој универзитет, купује акције у Првој банци и заједно са својим најближима свакодневно показује снагу неопраног новца. Но, то је данашња Црна Гора.

Душко Секулић

Делегација радикала посјетила владика Филарета

Подршка владици лављег срца

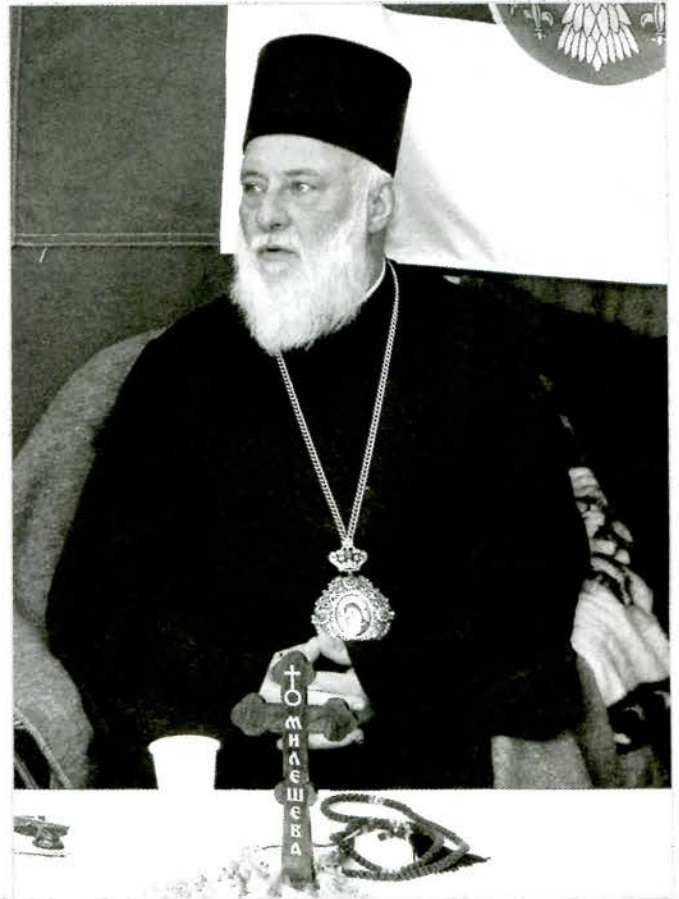
• Дирљиво је било поспрајмање колоне радикала које су пристизале са једне и друге стране вјештачки постављене границе између истог народа. Прилазили су једни другима ширећи руке у брајски загрљај, док се сваком од њих плавио беџ на грудима на којем је испод слике проф. др Војислава Шешеља писало: „Слобода Шешељу“. Вијориле су се плаве заставе. Из аутомобила који су у то вријеме пролазили магистралом чуло се: „Слобода Шешељу“, „Живио Шешељ“, „Свака вам част“...

Пише: Бојан Струњаш

Уторак, 4. септембра, делегација Српске радикалне странке и Странке српских радикала предвођена Александром Вучићем и Душком Секулићем, посјетила је преосвећеног владика Милешевског Филарета.

Дирљиво је било посматрати колоне радикала које су пристизале са једне и друге стране вјештачки постављене границе између истог народа. Прилазили су једни другима ширећи руке у братски загрљај, док се сваком од њих плавио беџ на грудима на којем је испод слике проф. др Војислава Шешеља писало: „Слобода Шешељу“. Вијориле су се плаве заставе. Из аутомобила који су у то вријеме пролазили магистралом чуло се: „Слобода Шешељу“, „Живио Шешељ“, „Свака вам част“...

Србијанска полиција је без икаква уписивања и контроле пропуштала возила из којих су се вијориле радикалске заставе, док је црногорска полиција уписала све који су тога дана прешли границу, али видно обрадовани присуством радикала на граници. Видна је била изузетна професионалност црногорских полицајаца, од којих су сви били Срби из Пљеваља. Неки су нам рекли да су прије више година доче-

кивали др Шешеља у својим кућама, а неки да им је владика Филарет крстио дјецу и да послеједног времена сваки дан пођу да обиђу свог владика.

Стотине радикалских аута су не више од сат времена биле блокирале магистралу. Полиција није реаговала. Радикале је испред шатора у којем апсолутно пости владика Филарет већ 8 дана дочекало 10 свештеника из Пљеваља и Пријеполја. Владика Филарет, видно исцрпљен, једва је успио да устане са дрвене столице, са сузама у очима и осмијехом до-

чекао је Душка Секулића, Александра Вучића и Бојана Струњаша.

Дрхтавим гласом, изнемоглим од глади и хладног вјетра, владика је благословио госте и додао:

– Нека ми суде ако имају доказе против мене. Ја се једино Бога бојим, а људи се стидим. Бог ће ме наградити зато што стојим за добро свог народа, а народа се не стидим зато што нисам ништа лоше урадио.

– Драги мој брате и пријатељу Александре, молим вас да искористите своју политичку моћ и да на сваком могућем мјесту затражите решавање проблема мога уласка у Црну Гору и слободног богослужења на просторима Црне Горе. Мене народ подржава и ево до данашњег дана посјетило ме 5.300 људи, а то знамо зато што је подијељено толико иконица вјерницима. Ми, иначе, овдје не правимо спискове, спискови се праве тамо негдје на другом мјесту и ја вас молим за обуставу свих прогона јер више нико није сигуран да ли ће се наћи на нечијем списку. Вјерујем у вашу искреност, јер ових дана су ме звали сви челници Ваше странке, чак ме је звао и председник Војислав Шешел, чијем сам се позиву заиста највише обрадовао – казао је владика Филарет и захвалио је радикалима зато што су дошли у великом броју.

Вучић је изразио жаљење због тога што су власти у Црној Гори и Србији дозволиле да владика штрајкује због ускраћених вјерских и националних права и истакао:

– Дошли смо из два разлога. Први је да вас подржимо у вашој борби коју водите за очување српске цркве у Црној Гори, а други је да се са вама посавјетујемо шта нам ваља даље радити. Раније смо одлучили да блокирамо путеве и тако натјерамо владе Србије и Црне Горе да проговоре око овог питања. Влада Србије ћути, а не треба да ћути. Данас ћути овдје, а сјутра ће ћутати када буде у питању Косово. Морамо је натјерати да проговори јер овдје се брани читав српски народ – истакао је Вучић и пренио извињење Томислава Николића, зато што није могао доћи због здравствених проблема.

Владика Филарет је још једном захвалио радикалима на несебичној подршци и истакао да није за блокаду путева.

– Остаћу овдје и до Светога Николе ако треба, али не идем одавде док не побиједим. Путеве немојте блокирати

јер би тако блокирали моју сиротињу која овуда кријући пребаца цак брашна да прехране своје породице, или шљива да испече мало ракије.

Вучић је написао да радикали слушају своје владике и да неће путеве блокирати ако немају за то благослов и саопштио новинарима:

– Без одобрења посвећеног владике нећемо ништа предузети када је у питању блокада путева. Он је одлучно од нас тражио да то не радимо јер ће блокадом бити највише повријеђен обичан свијет.

Поздравивши се са владиком радикали су кренули у колони према Пријепољу. Народ је и даље приспијевао у колони да би дао подршку владици лављег срца. Ранчем се проламају сирене шлепера чији возачи сваки дан на овај начин подржавају владика.

Владика Филарет је остао под својим шатором чекајући земаљску правду, заглаван у вјечност.

Дани пролазе, а владика сједи мирно на својој столици исплетеној од врбовог прућа, наслоњен на владичански штап, ишчекујући правду заглаван у вјечност док се крај њега, на стубу од шатора, клати слика патријарха Варнаве (Росића) из Пљеваља кога су власти оспоравале због тога што је искрено волио свој народ.

Бојан Струџаш, генерални секретар Странке српских радикала,
за „Велику Србију”

Српска листа оправдала поверење бирача

- „Римокаџолички злочиначки пројекат и већина хрватске нације” значи још један интелектуални најор да се у оквиру историјских елемената и чињеница објасне процеси какав је геноцид католичке цркве и Вајшкана према нама Србима. Ова књига није само књига научно уиемељене грађе, већ логична поука из прошлости и зарад будућности и оистанка нашег народа уишине

Разговарао: Мирко Ђукић

- Прошло је скоро годину дана од када сте посланик у Скупштини Црне Горе. Како сте задовољни радом црногорског парламента у досадашњем периоду?

Радом црногорске скупштине не могу бити задовољан све док је она антисрпска институција. Скоро сви закони које је усвојила владајућа гарнитура, некада чак и уз помоћ режима блиских опозиционих странака, уперени су против српске националне заједнице у Црној Гори и нису усвојени да би народу било боље, већ да би гушили српски национал-

ни осјећај. Радом таквог парламента нико здрав не може бити задовољан. И сами сте рекли да је прошло скоро годину дана од када је конституисана Уставотворна Скупштина Црне Горе, тиме је Странка српских радикала последице више од десет година постала парламентарна, а ја као њен посланик студентску замијенио скупштинском клупом и своју борбу за српски језик крунисао борбом за Српство. Сада ми је неупоредиво теже, али сада моја борба има више смисла.

Поносим се оним што моја странка представља у политичком животу на простору свих српских земаља и што је једина странка која баштини идеју великосрпског национализма. Свјестан сам тога да је, бар за сада, немогуће говорити

Радам црногорске скупштине не могу бити задовољан све док је она антисрпска институција. Скоро сви закони које је усвојила владајућа гарнитура, некада чак и уз помоћ режиму блиских опозиционих странака, уперени су против српске националне заједнице у Црној Гори и нису усвојени да би народу било боље, већ да би гушили српски национални осјећај.

о скорој демократизацији црногорског парламента. Пословник о раду скупштине је максимално рестриктиван, а све на штету опозиционих посланика. И што је још је најгоре у свему томе, тако лош Пословник председавајући селективно примјењују, па онда оно што важи за једног посланика не важи за другог и обратно. Наравно, и у опозицији има оних посланика који су у повлашћеном положају и који могу да добију ријеч кад год то пожелје.

Искрено, не бих волио да сам на њиховом мјесту јер они најчешће причају причу која иде на руку режиму, зато и могу да говоре кад год хоће. Тако се стиче утисак некакве равноправности власти и опозиције која у суштини не постоји. Право да вам кажем, не чуди ме толико све ово колико ме чуди како је усвајање режимског пословника могла да подржи опозиција. Све ми то дјелује да опозициони посланици прије усвајања никад нису ни прочитали пословник који су касније усвојили, или су хтјели себи унапријед да завежу руке. Најочитији, класичан примјер: у складу са Пословником (члан 97) представник сваке опозиционе партије у Скупштини Црне Горе има право да у име своје странке да завршну ријеч о сваком предлогу закона или другом правном акту који се усваја у Скупштини.

Мени као представнику Странке српских радикала до сада то није било дозвољено уз образложење председника **Кривокашића** да моја странка „нема изражен политички субјективитет у Скупштини Црне Горе”, тј. да, како он обја-

шњава, назив странке није садржан у називу клуба чији сам члан. Овакве ствари су неvjероватне јер нигдје у Пословнику тако нешто не пише и то је класичан примјер кршења пословника. Ја ћу, наравно, и даље настојати да добијем право које ми по Пословнику припада.

• Како оцјењујете функционисање Српске листе и како сте задовољни овом коалицијом?

Јавности је познато да Српску листу чини 5 политичких субјеката: Српска народна странка, Странка српских радикала, Народна социјалистичка странка, Српско народно вијеће и Демократска странка јединства. Све ове странке се програмски разликују, али нас је спојио заједнички циљ – очување Српства у Црној Гори. У Српској листи свака странка је сачувала политички субјективитет, тако да ја као посланик Странке српских радикала увијек имам право да изнесем своја неслагања са неким од предлога на клубу посланика и да у Скупштини Црне Горе изнесем мишљење које је у складу са програмским одређењима моје странке. На примјер, у Српској листи само се Странка српских радикала залаже за Велику Србију, док остале чланице Српске листе виде будућност Црне Горе у савезништву са Србијом.

Српска листа до сада добро функционише, међустраначки односи у њој су на завидном нивоу. Увијек се може боље, тако да сви заједно треба да се трудимо да толико ојачамо Српску листу како бисмо послје наредних избора могли да вратимо српски сјај Црној Гори. Остатак српских странака које су заступљене у скупштини би требале да се угледају на нашу слогу и да приступе Српској листи. Бојим се, ако то не ураде, да су већ осуђене на нестајање са политичке сцене. Овдје првенствено мислим на Народну странку и Демократску српску странку, јер су њихови бирачи искључиво Срби. Покрет за промјене и Социјалистичка народна партија су изабрали некакав грађански пут, иако је њихово бирачко тијело у огромној мјери српско. Не желим да их учим политици, али ће видјети да њихов пут није прави. Оно што је сигурно је да Срби више неће гласати Покрет за промјене јер се њихова идеологија не разликује од идеологије режима која је у својој бити антисрпска.

• Како сте задовољни радом Странке српских радикала у протеклом периоду? Какав је учинак у организацији рада на терену и у одборима?

Странка српских радикала у Црној Гори је препорођена. Општински одбори озбиљно раде, отварамо просторије у оним мјестима гдје до сада нисмо имали услова за озбиљнији рад, чланство се непрестано увећава. Нарочито истичем до сада одржане трибинама подршке нашем лидеру др **Војиславу Шешељу** у Даниловграду, Бару, Тивту, Андријевици, Плужинама, Беранама и Бијелом Пољу.

Сале су биле пуне, народ је био пресећан што може својим присуством да да подршку лидеру радикала. Аплаузи су проламали сале на помен имена Војислава Шешеља, тако да су ми се некад заискриле и сузе у оку док сам све то слушао и гледао. **Наташа Јовановић** и **Божидар Делић** редовно долазе на наше трибине и несобично нам помажу. Србе у Црној Гори много радује чињеница што су радикали и послје референдума остали неподјељени и што наши посланици из Србије, упркос бројним обавезама, нађу времена за нас у Црној Гори. Странка српских радикала у Црној Гори има свога председника, Извршни одбор, Генерални секретаријат, председнички колегијум, али је Централна отаџбинска управа и даље у Београду и нешта се није промијенило иако живимо у двије државе.

Наш лидер је и даље др Војислав Шешељ и суштински чинимо једну странку са Српском радикалном странком.

Многи у Црној Гори такво функционисање не разумију, а ми не разумијемо њих који се непрестано дијеле у нове странчице, наравно све на штету Срба у Црној Гори. Послије распада државне заједнице у политичком смислу једино су радикали остали да свједоче вјековно јединство српског народа које многи настоје вјештачким подјелама завадити. Знатно смо ојачали, а тек ћете видјети колико ћемо ојачати. Спремно ћемо дочекати нашег лидера ускоро у Црној Гори. Он је Хаг поразио и прије почетка суђења.

• **Недавно је конституисан Генерални секретаријат. Молим вас да нам нешто више кажете о раду секретаријата, активностима и саставу.**

У априлу ове године на сједници Извршног одбора која је одржана у Мојковцу изабран сам једногласно за генералног секретара Странке српских радикала. По Статуту генерални секретаријат броји десет чланова, од чега су два члана замјеници генералног секретара. Чланове генералног секретаријата бира и разрешава генерални секретар и њему одговарају за свој рад, док генерални секретар за свој рад директно одговара предсједнику странке.

Након мог избора за генералног секретара у складу са статутом сам изабрао десет чланова. За замјенике сам одредио **Мирка Ђукића** (професора српског језика из Подгорице) и **Сању Јововић** (дипломираног правника из Никшића), док су чланови: **Душан Каљевић** – дипломирани економиста (Никшић), **Никола Радојевић** – дипломирани економиста (Никшић), **Славко Влаховић** (Подгорица), **Мирчета Гаче-**

вић (Пљевља), **Рајко Стијовић** (Андријевица), **Нада Ђуровић** и **Горан Вукотић** (Даниловград). Због превише обавеза на послу Сања Јововић је поднијела оставку, док ће на њено мјесто вјероватно слѣдеће недеље бити изабрана **Анита Ковачевић**, а десети члан ће вјероватно бити из Општинског одбора Странке српских радикала из Тивта.

Генерални секретар је задужен за медијску пропаганду, издавање саопштења за јавност, инострану сарадњу, организовање промотивних скупова, сарадњу са страначким часописом и за рјешавање техничких питања, наравно све у договору са предсједником странке. У протеклом периоду урадили смо доста, али и даље смо посвећени проналаску адекватних просторија за поједине општинске одборе, а планирамо и трибине подршке др Војиславу Шешељу у Херцег Новом и Зети и да отворимо нове просторије у Зети и Даниловграду.

• **Почео је процес доношења новог Устава Црне Горе. Учествојете у раду уставног пододбора Скупштине Црне Горе. Реците нам нешто о досадашњем раду на Уставу.**

Тачно је да сам био дужи период у уставном пододбору који је писао будућа уставна рјешења из области организације власти, али више нисам. С обзиром на чињеницу да сам замјенивао у том одбору **Зорана Жижиха**, уваженог колегу и сигурно најбољег уставописца у Црној Гори, та чињеница ми причињава изузетну част и драго ми је што сам добио повјерење једног правника оваквог реномеа. Истински сам се трудио да добијемо што бољи текст Устава из дијела организације власти и ипак мало вјеровао да ће та група посланика заиста урадити нешто добро за овај нападени народ.

Нажалост, разочарао сам се на крају, напустио сам тај пододбор дубоко разочаран вољом већине чланова. Касније је на уставном одбору израђен Нацрт Устава Црне Горе и уз алтернативе Српске листе које су биле саставни дио предлога и дат на усвајање Скупштини. Тада сам био веома скептичан по питању подршке таквом предлогу, али у договору са руководством моје странке и Српске листе гласао сам за овај предлог. Данас се види да сам био у праву када сам постављао питање подршке оваквом предлогу, јер су алтернативе Српске листе из посљедње верзије устава једноставно избрисане. Убијеђен сам да са режимом неће бити никаквог договора, а ни са дијелом опозиционих странака које се по мом мишљењу уопште не разликују од режима.

• **Како видите рјешења језика, цркве и конститутивног народа у новом Уставу?**

У току су договори опозиције око заузимања заједничке позиције за разговоре са режимом. Странка српских радикала себе не види у опозиционом тиму у коме су окорјеле присталице измишљеног црногорског језика и распопске дружине оличене у ЦПЦ. Нажалост, сигурно је да ће власт силом на срамоту угурати у Устав такозвани црногорски језик, вјероватно и уз помоћ Покрета за промјене, и дати простор да може и даље егзистирати секта распопа Дедејића и покушати да протјера Србе из Устава. Зато и мислим да нема преговора са освједоченим непријатељима српског народа.

У току су договори опозиције око заузимања заједничке позиције за разговоре са режимом. Странка српских радикала себе не види у опозиционом тиму у коме су окорјеле присталице измишљеног црногорског језика и распопске дружине оличене у ЦПЦ. Нажалост, сигурно је да ће власт силом на срамоту угурати у Устав такозвани црногорски језик, вјероватно и уз помоћ Покрета за промјене, и дати простор да може и даље егзистирати секта распопа Дедејића и покушати да протјера Србе из Устава. Зато и мислим да нема преговора са освједоченим непријатељима српског народа.

Свако ко данас подржава владика Филарета својом подршком њему брани васколико Српство. Сваки Србин у Црној Гори данас је Филарет, а у Филарету сви су Срби. Знао сам да ће владика Филарет издржати и побиједити сав бесмисао црногорске власти и Хашког трибунала.

• **На чему ће инсистирати Странка српских радикала?**

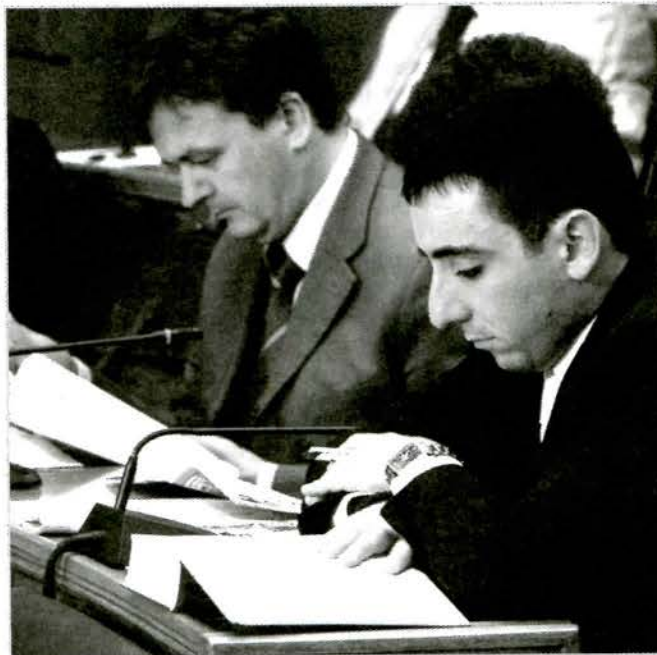
Инсистираћемо на очувању Српства у Црној Гори и траирању пута за остваривање Велике Србије. Радикали свој пут не мијењају. Превише би било очекивати да ће нови Устав донијети добро Србима. То је у домену фантастике.

• **Ако би Устав био усвојен простом већином без подршке опозиције, какав ће у том случају бити став опозиције и како ће радикали одговорити на ову могућност?**

Странка српских радикала сигурно и ја као њен посланик у Скупштини нећемо подржати устав ДПС-а, па макар сва опозиција пристала на ово правно насиље. Убијеђен сам да и колеге из Српске листе овако размишљају. Здравих промјена неће бити док се власт не промијени. Декларација Српске радикалне странке и Странке српских радикала о мањинским правима Срба у Црној Гори показале се после усвајања недемократског Устава јединим излазом и начином да Срби опстану и сачувају свој културни, национални и територијални интегритет.

• **Да ли видите изборе послје усвајања и Устава?**

Избора неће бити. То треба да је јасно свакоме. Ја не знам како може да постоји још увијек политичка наивчина која вјерује у изборе послје Устава. Видјећете да ће власт наћи међу опозицијом странку која ће јој дати двотрећинску већину за усвајање Устава у Скупштини. Вјерујте ми да се пола опозиције утркује ко ће прије отићи у загрљај ДПС-у и замијенити ислужену Социјалдемократску партију. Што се тиче опозиције једино Српска листа има право да тражи нове изборе, али је друго питање да ли смо толико моћни да би могли угрожити режим. Не разумијем опозиционе странке које траже нове изборе да би се после тих избора угасиле, или само тако причају а Бога моле да се избори не десе.

• **Да ли ћете прихватити устав у којем неће бити алтернатива Српске листе?**

Нећемо поштовати такав устав, али ће га Америка признати зато што је уперен против Срба.

• **Шта мислите о односу Србије према Србима у Црној Гори?**

Поновио сам до сада много пута између режима у Србији и режима у Црној Гори нема суштинских разлика, па самим тим Срби не могу очекивати помоћ из Србије. Кад радикали дођу на власт у Србији, а то је неминовно, видјећете како ће Срби у Црној Гори бити добро заштићени. Овако Срби иду од немила до недрага, од Мила до Тадића, а они се не разликују.

• **Какав је по вашем мишљењу садашњи положај Срба у Црној Гори?**

Положај Срба је тежак и биће све тежи док Срби до једног дана не стану уз Српску листу и док не престану расипати и своје повјерење давати лажним патриотама. Јединство за Србе у овом тренутку је најпотребније. Само јединственим наступом Срби могу заштити своје виталне интересе.

• **Како коментаришете забрану уласка у Црну Гору његовом преосвештенству владци милешевском господину Филарету?**

То је катастрофално. Власт је угрозила вјерска права хиљадама грађана са простора сјевера Црне Горе. Милешевско-пријепољска епархија заузима цијелу пљеваљску општину, чак и дио бјелополске општине. Познато је да је владика Филарет великосрпски националиста, да јавно осуђује Хашки трибунал и процесе који се тамо воде углавном против Срба. Такође, владика Филарет отворено подржава Војислава Шешеља на његовом путу за истину. Помагао је више пута породици Војислава Шешеља и Ратка Младића. Сав његов такозвани гријех је изгледа што чини добро и својом богоугодном ријечју проповиједат православље и утемељује вјеру у народу. Када су новинари питали Хашки трибунал у чему се састоји кривица епископа Филарета, они су одговорили да они против њега немају никаквих доказа за евентуално помагање ратним злочинцима, нити за умијешаност у било какве прљаве послове.

По њиховим ријечима преосвећени владика Филарет је „крив зато што другачије размишља”. Ово је чисти фашизам. По овом рецепту сваком слободомислећем човјеку може бити ограничено кретање. Ја се само питам докле ћемо ми морати да трпимо безумље које долази из Хашког трибунала. Добро се сјећам како је 2004. године **Филип Вујановић** у Пљевљима узимао благослов владике Филарета, говорио како је владика Филарет прави примјер како „црква и држава треба да буду на истом путу”, а сада одједном пише Његовој светости, **патријарху српском, господину Павлу** да Филарет не смије у Црну Гору. То је крајње лицемерје и безобразлук. Вујановић је тада у Пљевљима покушавао да у политичком смислу искористи преосвећеног владика како би ДПС добио подршку Пљевљака, док му данас Филарет смета зато што отворено својим вриједним пастирским радом разара једноумље које власт покушава наметнути Србима у Црној Гори.

Пошто од рођења живим у Пљевљима знам колико је добра владика Филарет учинио за Пљевља, колико је обновио и изградио нових православних храмова на овој територији коју је комунизам у вјерском смислу био преплавио и народ одвратио од Цркве Христове. Пљевља су након ступања преосвећеног епископа Филарета на епископски трон Милешевске епархије заблистала као земља послуже кише.

Својом истрајношћу на путу истине владика Филарет наставља традицију славних српских владика попут Светог Петра Цетињског и Светог Николаја Српског.

Владика Филарет је покушао да уђе у Црну Гору 28. августа, али му није дозвољено, па је у манастиру Довољи литургију служио владика славонски Сава. Руководство Странке српских радикала је тога дана боравило на литургији, а затим смо отишли на гранични прелаз Ранче, гдје је преосвећени владика Филарет отпочео штрајк глађу како би се тако изборио за своја основна људска права. Владика Филарет је увијек у радикалима имао подршку са све што ради, али и цијела Српска православна црква. Ми се никада нисмо петљали са Црквом како бисмо извукли некакву сит-

ну политичку корист, већ смо увијек цркви поступали, а то и данас радимо, искључиво као вјерници. Свако ко данас подржава владика Филарета својом подршком њему брани васколико Српство. Сваки Србин у Црној Гори данас је Филарет, а у Филарету сви су Срби. Знао сам да ће владика Филарет издржати и побједити сав бесмисао црногорске власти и Хашког трибунала.

• **У новембру почиње суђење проф. др Војиславу Шешелу и да ли ће уопште почети?**

Још није сигурно када ће тачно почети суђење др Војиславу Шешелу и да ли ће уопште почети. Хашки зликовци су мислили да ће лагано изаћи на крај са њим, међутим сва надања су им пропала. Војислав Шешел је најбољи политичар и најистакнутији политичар у Европи. Од њега стреси велика Америка и њене савезнице које отворено покушавају уништити српски народ и одузети му територију. Сви у Хашком трибуналу знају да Војислав Шешел никога није убио и да није подстицао никога да почини злочин. Оптужница која је подигнута против њега у Хагу је најогољенија лаж.

О томе свједочи чињеница да суђење послје пет година још није почело. Посебно ме радује то што је српски народ у Црној Гори уз Шешелу и подржава га на његовом путу истине и правде. Можда звучи невјероватно, али је Шешел данас најпопуларнији политичар у Црној Гори. У сваком граду у којем смо одржали трибине подршке др Војиславу Шешелу сале су биле препуне. Нико те људе није присилио да дођу и да својим присуством подрже најистакнутијег националног борца. Они су дошли зато што осјећају да је Шешел њихов и да је истински борац за српске националне интересе.

• **На крају разговора бих вас питао да ли имате још нешто да кажете што нисте казали, а хтјели сте?**

Сигуран сам да ће Војислав Шешел убрзо изаћи из Хага као прави побједник овјенчан вијенцем истине и правде. Живим за тај дан и тренутак када ћу се коначно лично упознати са својим лидером и човјеком који је својом политиком од мене створио непоколебљивог великосрпског националисту.

Председник Странке српских радикала
Душко Секулић за „Дан” изјавио

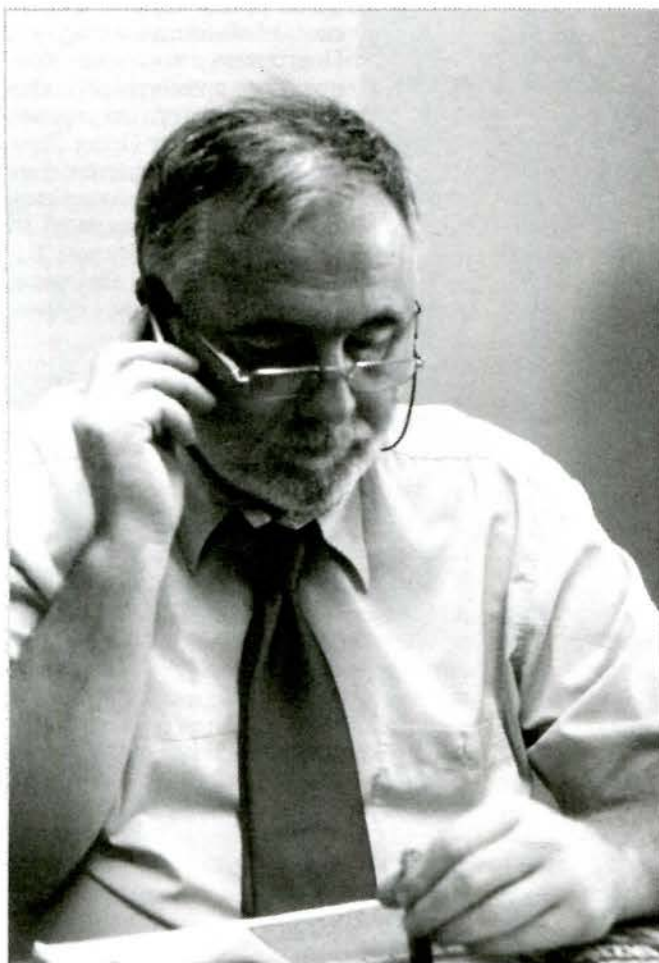
Предлог Устава обрачун са Србима

- Устав је најважније политичко питање након референдума о независности. Највиши правни акт покушај је обрачуна са српским народом у Црној Гори. Наиме, како ствари стоје, Нацрт устава је изузетно антисрпски и иако је направљен и конципиран у правцу асимилације српског народа у Црној Гори

Разговарала: Марина Борозан

Председник Странке српских радикала (ССР) Душко Секулић изјавио је да чланство ове странке сматра да би требало да се он кандидује за председника Црне Горе.

– Дошло је вријеме да преузем дио одговорности и да се укључим у председничку кампању са озбиљним амбиција-

ма. О кандидатури ћу разговарати са најутицајнијим људима у мојој странци, чланством и Србима у Црној Гори, који су моје бирачко тијело - изјавио је Секулић у интервјуу за „Дан”.

- **Ако се не будете кандидовали за председника, кога ће подржати ССР?**

– То је ствар која је у поступку демократског одлучивања. У случају да се не кандидујем ССР ће одлучити кога ће подржати. Добро би било да „Српска листа” има свог кандидата. Коалиција „Српска листа” има квалитетне и способне људе који би могли да се кандидују за председника Црне Горе. У сваком случају „Српска листа” ће имати крупну улогу на председничким изборима.

- **Како видите рјешење косметског проблема?**

– Косово и Метохија је најкрупније политичко питање цијелог српског народа. Рјешење тог питања указује и на статус Црне Горе као државе. Свака подршка екстремистима на Косову и Метохији значи потпуно разарање традиције Црне Горе и њено разарање у сваком смислу. Црна Гора никада, ни у једном тренутку, не смије донијети било какву одлуку која угрожава виталне животне интересе српског народа у Црној Гори, Србији или на којем другом мјесту.

- **Како коментаришете предлог устава Црне Горе?**

– Устав је најважније политичко питање након референдума о независности. Највиши правни акт покушај је обрачуна са српским народом у Црној Гори. Наиме, како ствари стоје, Нацрт устава је изузетно антисрпски и тако је направљен и конципиран у правцу асимилације српског народа у Црној Гори.

Нацрт устава, Демократске партије социјалиста (ДПС) и Социјалдемократске партије (СДП) предвиђа да Срби у Црној Гори немају никаква права, односно да имају иста права као Срби у Хрватској и на Косову и Метохији. Ако као државотворни народ у Црној Гори немамо право на свој језик, историју, културу, медије и школовање дјеце по школским програмима који нијесу антисрпски, онда се јасно види шта хоће ова власт. Зато је Декларација о мањинским правима Срба у Црној Гори коју је предложила ССР у овом тренутку оптималан одговор на притиске које трпимо. Српски народ у Црној Гори мора имати иста права која имају други народи. Без тога нема стабилне Црне Горе. Око тога нема никаквог политичког погађања.

Нараста црно клупко Црне Горе

Криминал цвјета

• У Црној Гори је све мање пијаће воде. Извори који издашно дарују најдрагоцјенију течност већ су „приватизовани“. Мафија на власти је ставила шапу на иоле значајније изворе пијаће воде

Пише: Милица М. Кривокапић

У Црној Гори је све мање пијаће воде. Извори који издашно дарују најдрагоцјенију течност су већ „приватизовани“. Мафија на власти је ставила шапу на иоле значајније изворе пијаће воде.

Да ли ће Црна Гора почети да приватизује ваздух, остаје да се види јер, како ствари сада стоје, они који су „заузели“ воду имају право да крчме ваздух али да ствар није нимало наивна, ови исти су већ давно заузели подручје у којем потпуно контролишу цијену хљеба и основних животних намирница.

Садашња политичка и финансијска елита обогатила се шверцујући дуван, нафту, оружје, бијело робље, дрогу и многе друге опасне ствари.

Наравно, да су нови црногорски богаташи то радили уз знање такозване међународне заједнице јер је тим плаћено савезништво против Милошевића.

Крвави, криминалом стечени новац пласиран је да се у Црној Гори купи све што ваља. И, купљено је.

Тако данас **браћа Ђукановић, Баровић, Мићуновић, Суботић, Брновић, Вујосевић** и компанија имају у власништву: Солану у Улцињу, Бјеласицу, фабрику минералне воде „Рада“ у Бијелом Пољу, трговачку фирму „Извор“ из Бара, дио рудника угља у Пљевљима, значајан дио Елек-

тропривреде и Жељезнице; преко руског тајкуна **Дерипаске** - комбинат алуминијума у Подгорици, хотелске комплексе по приморју, много пословних простора на најelitнијим мјестима у Црној Гори, зграде бивших државних фирми, зграду Завода за урбанизам, зграду „Југоокеаније“ из Котора, привредни гигант „Велимир Јокић“ из Пљеваља, транспортни фирми „Румијатранс“.

Шта је још остало, а да није приватизовано?!

Друго, веома важно питање је, свакако, откуда новац поменутој господи да могу куповати Црну Гору и од ње правити приватну државу, што је већ учињено?

Наравно да сваки грађанин зна много од свих питања, понајприје о поријеклу прљавог новца.

Све је, ама баш све, зарађено шверцом и криминалом, а онда се путевима приватизације уводи у легалне токове. Тако мафијашки постају легални и добростојећи бизнисмени. Наочиглед органа власти, посебно оних коју су дужни да истражују, хапсе и суде оне који су ван закона и који крше закон.

Ових дана се из наших владиних агенција обећава оштра и беспощедна борба против корупције и криминала.

Шта се може очекивати? Као и сваки пут.

Биће разјурени улични продавци цигарета, који и немају друге могућности да преживе осим да шверцују и препродају цигарете и тако поткрадају државу. Иначе, одавно су истјерани на улицу управо из поменутих „приватизованих“ предузећа.

Шта да се ради!?

Послови породице Ђукановић

Универзитет и банке за почетак

• Према ријечима Ричарда Холбурка, Американци су Ђукановићу омогућили да покраде Црну Гору, околне земље па и Италију, чак и Европску унију, само да им буде лојалан у нападима на Милошевића и Србију

Пише: Милица М. Кривокапић

„Више се не бавим политиком (иако остаје на челу владајућег ДПС-а) већ прелазим на бизнис – изјавио је крајем прошле године бивши премијер, бивши председник а садашњи најбогатији тајкун у Црној Гори – Мило Ђукановић.

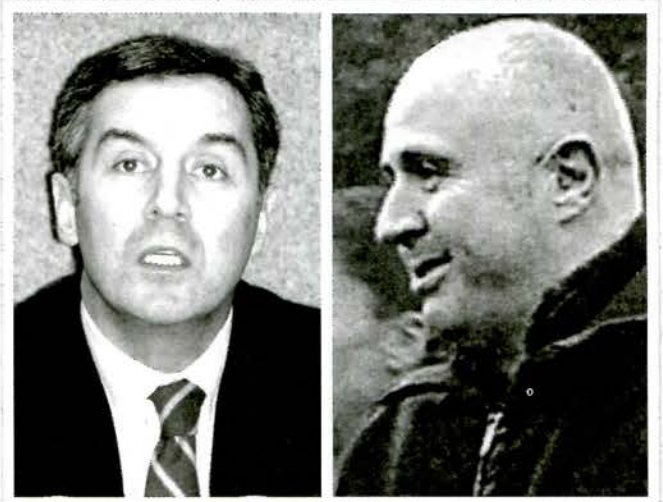
Његово богатство се процјењује на око 500 милиона евра, и када се зна да је његово окружење „тешко“ скоро колико и он, онда су и последице оваквог социјалног раслојавања веома јасне, чак и погубне.

Према ријечима Ричарда Холбурка, Американци су Ђукановићу омогућили да поткрада како Црну Гору, околне земље па и Италију, чак и Европску унију, само да им буде лојалан у нападима на Милошевића и Србију.

Дозволили су му да украде пет милиона долара, али он се отргаво контроли тако да је „зарадио“ шверцујући дуван и нафту преко 500 милиона – каже Холбурк.

Да ли је управо ова чињеница пресудила Ђукановићу код западних ментора, остаје да се нагађа али му је саопштено да се повуче са свих државних функција!

Незванично, Американци Ђукановића нијесу дирали док није направио дил са руским тајкунима продајући им привредне гиганте (за црногорске прилике) али и огроман број плацева, кућа, хотела и вила на приморју, у околини Подгорице, Даниловграда па и Колашина.

Тако су цијене некретнина, неријетко, скочиле за више од десет пута!

Американци су, очито, планирали да у Тивту направе велику војну базу али је то, куповином земље од стране Руса постало бесмислено. Наиме, нема ни једног педља црногорске обале гдје нијесу „стигли“ Руси, тако да је прављење америчке базе постало ризичан посао.

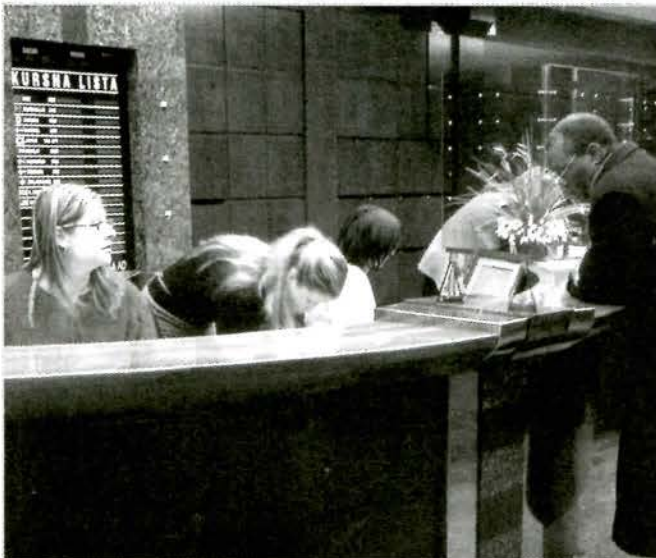
Тако је Ђукановић испунио услове за политичку пензију. Отишао је са свих државних функција али је задржао челну у ДПС-у јер преко ње контролише судство, полицију, тужилаштво, информисање...

Тако да је, за сада, у границама Црне Горе, сигуран од кривичних пријава и од покретања поступка.

У почетку са Ђукановићем „замрзнут“ је и потпредседник ДПС-а Маровић чије су финансијске трансакције, такође познате јавности осим његовог имовинског картона кога, на пристанак јавног мњења, стално допуњава одређеним, крупним, појединостима.

Треба се подсетити његових дилова са дуванском мафијом (читај књигу М. Булатовића „Правило ћутања“) и његових једнодневних милионских зарада, па афера „панцир“ а јавно се говори да има удјела у продаји плацева у Которској општини, некој неидентификованој фирми, за 4 – 5 милиона евра.

Уплетен је у крупне бизнис подухвате, тако да никога није изненадила вијест од 20. августа, да се на суперлуксузној јахти у близини Будве сусрео са арапским султаном бин Калифа Бин Зајед Ал Нахајанум.

Сусрет је био пословне природе а ако се зна да да султан има имовину вриједну више од 20 милијарди долара, онда ни посао ове двојице бизнисмена није мали. Султан је власник једне од најмоћнијих саудијских банака.

Тако је Маровић на путу да направи још један пословни дил благаородан за његову ужу породицу.

Но, вратимо се Ђукановићу, који прима плату посланика у Скупштини Црне Горе и то 750 евра.

Међутим, његова најава да ће се са политичке преоријентисати на бизнис почело је да се остварује. Купивши плац, у Горњој Горици, почео је да прави велељепно здање приватног универзитета.

Тај пословни потез је објаснио ријечима да је подигао кредит од 5,5 милиона евра за изградњу инфраструктуре...

Логично, поставља се питање како је Ђукановић са платом од 750 евра подигао оволики кредит. По закону за кредит, онај који је задужен - у овом случају Ђукановић, мора издвајати највише једну трећину плате. По том темпу Ђукановић ће морати да отплаћује овај кредит до 3015. године. Како ће то тада радити, остаје да се види. Није се стишала бука око изградње универзитета кад нова бизнис вијест.

Старији Ђукановић купио код млађег Ђукановића седам осто акција Прве банке, чији је власник млађи члан породице. За ову трансакцију млађи Ђукановић је потрошио милион и по евра. Опет је овај кредит објаснио ријечима да га је добио од (непознате) грчке банке и на непознат рок отплате!

Шушка се да Ђукановић, Маровић, Вукашин Мараш, Кривокапић, Баровић, Кнежевић, Брковић, Бан, Мићуновић и други стоје иза непознатих фирми које „инвестирају“ у Црну Гору купујући и приватизујући све што доноси профит.

Ђукановић је основао и своју фирму „Capital invest“, око које се, у посљедње вријеме, врте сви крупни послови.

Тако су и још понеки, осим Ђукановића, улагали новац у Прву банку. Његова сестра адвокат Ана Коларевић је купила нешто више од један посто акција банке за 240.000 евра.

Председник управног одбора Јелица Петричевић купила је нешто преко два посто акција за 490.000 евра.

У успјешне бизнисмене који повећавају вриједност Првој банци уписали су се и: Ђукановићев кум Вук Рајковић, Горан Ракочевић, Драган Бећировић, Рада Аренић, Војин Жугић, Саша Аћимић и још понеки.

Сви су они уложили између 42.000 и 330.000 евра.

Према подацима из Прве банке, добит за седам мјесеци износила је 2,51 милион евра а нето билансна актива је у односу на последњи дан прошле године порасла девет пута, на 292,9 милиона евра.

Да је банкарство трајно пословно опредјељење породице Ђукановић, најбоље говори појединост да у Прву банку долази стручно „појачање“ у виду бившег директора београдске Комерцијалне банке Љубомира Михаиловића.

Код пада Милошевића оружане хорде ДОС-овца провалиле су и у сефове Комерцијалне банке у Београду и ту пронашли 650 килограма хероина и других дрога, што је тада вриједило преко 30 милиона долара.

Михаиловић је објаснио да су сефови припадали државној безбједности и да он није знао ништа што се у њима налази.

Љубомир Михаиловић је био човек од највећег повјерења код Слободана Милошевића и Мирјане Маровић.

Данас се налази у тиму браће Ђукановић на челу стручничким тимом Прве банке.

Све у свему, „послови“ у Црној Гори узимају замаха.

Један мали број људи не може да дише од тешких милиона, док је највећи дио грађана у социјалном ћорсокаку.

Већ годинама ДПС – економски аналитичари објашњавају да „тако мора бити јер смо у транзицији“ и да морамо да трпимо и издржимо!

Докле!

У успјешне бизнисмене који повећавају вриједност Првој банци уписали су се и: Ђукановићев кум Вук Рајковић, Горан Ракочевић, Драган Бећировић, Рада Аренић, Војин Жугић, Саша Аћимић и још понеки.

Сви су они уложили између 42.000 и 330.000 евра.

Према подацима из Прве банке, добит за седам мјесеци износила је 2,51 милион евра а нето билансна актива је у односу на последњи дан прошле године порасла девет пута, на 292,9 милиона евра.

Да је банкарство трајно пословно опредјељење породице Ђукановић, најбоље говори појединост да у Прву банку долази стручно „појачање“ у виду бившег директора београдске Комерцијалне банке Љубомира Михаиловића.

Државни пројекат у очима црногорског владара

Велика Србија замисао Светог Петра Цетињског

• *Петар I Петровић Његош се почетком 1807. године, одмах по избијању руско-турског рата, преко архимандрита Симеона Ивковића, обратио главнокомандујућем Дунавске армије генералу Михелсону с планом – предлогом о обнови славно-српског царства да би га овај упутио цару Александру*

Пише: Владимир Вуковић

Петар I Петровић Његош се почетком 1807. године, одмах по избијању руско-турског рата, преко архимандрита Симеона Ивковића, обратио главнокомандујућем Дунавске армије генералу Михелсону с планом – предлогом о обнови славно-српског царства да би га овај упутио цару Александру. По том плану, Црној Гори би се присајединили Подгорица, Служ, Жабљак, Бока которска, Херцеговина, Дубровник и Даламција, па би од те целокупне територије било образовано поменуто царство. Титулу српског цара узео би руски император а постојао би и „президент“ који би морао бити рођени Рус. Његов помоћник био би цетињски митрополит с титулом руског кнеза. Престоница царства био би Дубровник. Поред цетињског митрополита, држава би имала још три епископа: далматинског, которског и херцеговачког; у Задру, Трбињу и Котору биле би отворене богослуже.

Према овом плану, требало је формирати митрополију славно-српске царевине, на чијем челу би био митрополит Петар I Петровић Његош. У Задру би био смјештен епископ Далмације, у Требињу епископ Херцеговине и у Котору митрополитов намјесник. Међутим, ова сугестија митрополита Петра I није наишла на одобрење у Петрограду. Мир у Тузигу 1807. између Наполеона Бонапарте и руског цара Александра је довео Французе у Боку. Тим је осуђен план митрополита Петра I о оснивању једне државе, у којој би била и црква повећана.

Када су Французи завладали Далмацијом, њихов управник Данило понудио је владици Петру I Далмацију на духовну управу с титулом „патријарха свега српског народа или цијелог Илирика“, за шта би добијао плату од 20.000 франка под условом да престане сарађивати са Русијом и прими француски протекторат. Бојећи се да временом не потпадне под власт папе, владика је одбио ову понуду. Од овог времена Французи поспељују и форсирају осамостаљивање српске цркве у Далмацији и Боки. Тиме ускраћују јурисдикцију Цетињској митрополији на Приморју. Због тога се Митро-

полија убудуће ширила у правцу Брда и Херцеговине, подручја која су Црну Гору сматрале предворницом за ослобођење. Док је поглед и утицај владике Петра I допирао до Боке, Приморја, Херцеговине и Брда, Петар II се све више усмјеравао ка Шумадији, у којој је тражио ослонац за ослобођење и уједињење.

Титулу српског цара узео би руски император а постојао би и „президент“ који би морао бити рођени Рус. Његов помоћник био би цетињски митрополит с титулом руског кнеза. Престоница царства био би Дубровник. Поред цетињског митрополита, држава би имала још три епископа: далматинског, которског и херцеговачког; у Задру, Трбињу и Котору биле би отворене богослуже.

Никола Тесла, Црногорци, Србијанци и српско родољубље

- Тесла је волио Његошев „Горски вијенац”, али и пјесме Ђуре Јакшића, Војислава Илића и Јована Јовановића Змаја. Знао је каже: „Највеће страдање Срба се десило на Косову. Од те фаталне битке па све до најновијих времена за Србе је настао мркли мрак...”

Пише: Владимир Вуковић

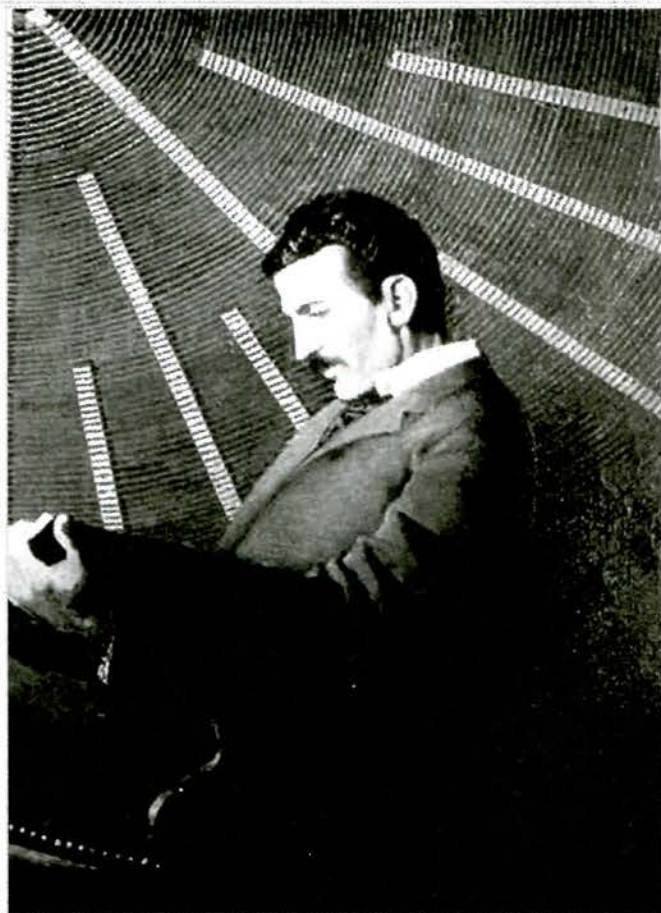
Никола Тесла, велики проналазач из Лике и искрено српски родољуб, свим срцем је волио слободне српске државе, Србију и Црну Гору, и остало српство које је чинило ослобођено под аустро-угарским и турским јармом. Своја родољубива саосјећања никада није сакривао, напротив – наглашавао их је!

Тесла је 1. јуна 1892. из Будимпеште стигао у Београд на позив Београдске општине. На београдској жељезничкој станици дочекало га је неколико хиљада људи. Народу који га је поздравио Тесла се обратио ријечима: „У мени има нешто што може бити и обмана, као што чешће бива код младих одушевљених људи, али ако будем спретан да остварим бар неке од мојих идеала, то ће бити добротинство за цијело човјечанство. Ако се те моје наде испуне, најслађа мисао биће ми да је то дјело једног Србина, живјело Српство!” Сутрадан је студентима београдске Велике школе Тесла поручио: „Ја сам, као што видите и чујете, остао Србин и преко мора, гдје се испитивањима бавим. То исто треба да будете и ви и да својим знањем и радом подижете славу Српства у свијету.”

Тесла је волио Његошев „Горски вијенац”, али и пјесме Ђуре Јакшића, Војислава Илића и Јована Јовановића Змаја. Знао је каже: „Највеће страдање Срба се десило на Косову. Од те фаталне битке па све до најновијих времена, за Србе је настао мркли мрак, са само једном свијетлом звијездом – Црном Гором!” С владаром вјечно слободне српске земље, књазом и краљем Николом Петровићем Његошем, Тесла је био у веома срдачним односима. Њих двојица су се често дописивали, а књаз га је у априлу 1895. одликовао високом одликовањем – Орденом Даниловог крста I реда.

У Америци, Тесла се редовно виђао са Црногорским исељеницима који су мукотрпно радили у америчким рудницама. Тесла их је неријетко и новчано помагао. Црногорске добровољце који су хитали у отаџбину да се боре у балканским ратовима и Првом свјетском рату, Никола Тесла је испраћао и покривао трошкове путовања.

Управо почетком I свјетског рата је у Америку стигао Петар Перуновић – Перун, познати гуслар из Црне Горе. Његов задатак је био да обилази исељеничке клубове и својим гуслањем побуђује родољубива осјећања како код Црногораца, тако и код осталих Срба. Перуновић се често виђао са Михаилом Пупином, а посјећивао је и Николу Теслу. Тесла и Перуновић су увијек водили дугачке разговоре, а гуслар није пропустио прилику да Тесли отпјева по коју епску пјесму. О њиховом првом сусрету 1916. године, Перуновић

је оставио заиста дирљиво свједочанство. Тада му се Тесла обратио ријечима: „Мени је драго што Вас видим. За Вас сам чуо веома похвално. Ви сте војник и гуслар. Ја волим гусле и народну пјесму. Имам хирилицом штампане све народне Вукове пјесме и често прочитам по коју, колико да се освјежим народним духом и не заборавим српски језик. Гусле су ми остале у драгој успомени још док сам био дијете у Лици.”

Перуновић је потом запјевао, па о том каже: „Већ на почетку пјевања пјесме Стари Вујадин примијетио сам да сам на Теслу учинио добар утисак. У средини пјесме Тесла се мало занесе, а низ образе му потекоше сузе. Мене то још више одушеви, те сам све снажније пјевао. Послије свршене пјесме, Тесла устаде и снажно ми стеже руку.” Тада је Тесла и нагласио: „Гусле су најјача сила да освоје душу Србину!”

Владајућа коалиција више ни у сну не жели да грађани на референдуму одлучују о државном статусу

Боје се народа

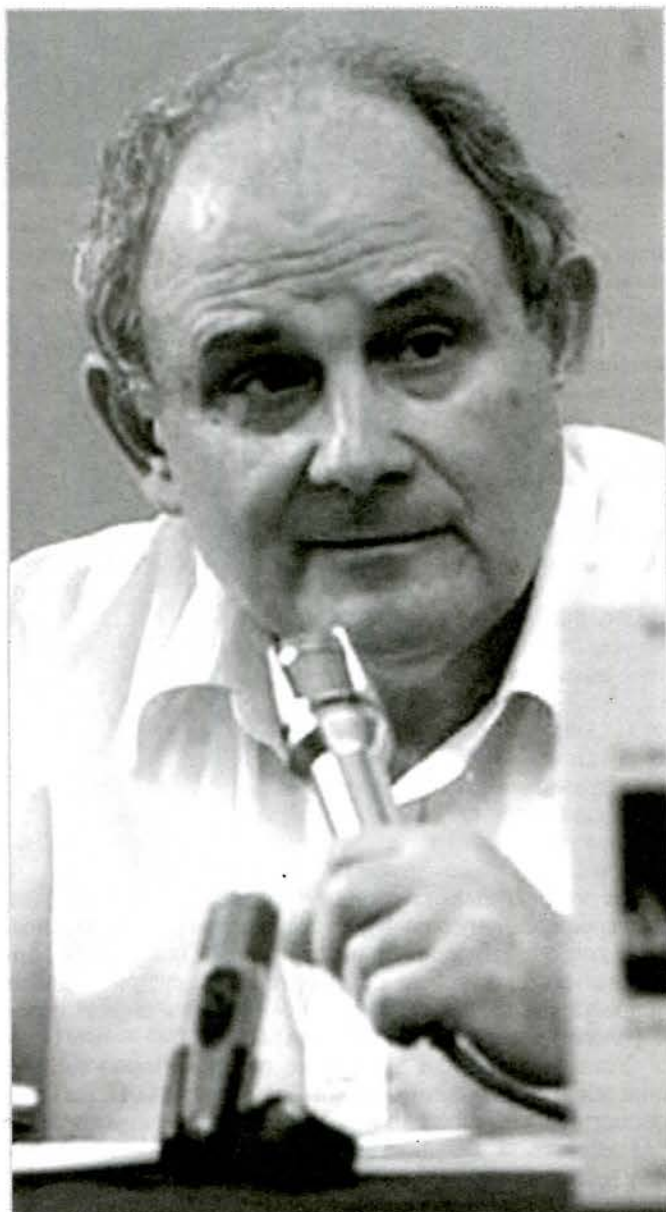
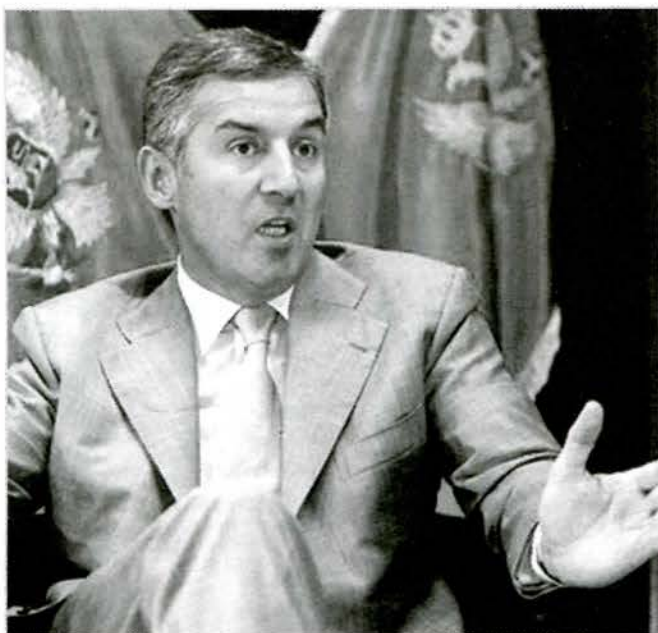
Уставојиворци, или прецизније парламентарна већина, очигледно су одлучили да након осамостаљења Црне Горе онемогуће да се у догледно вријеме, у можда неким другачијим политичким околностима, поново испитира воља грађана у вези с њим њим њимњем

Разговарала: Марина Борзан

Мило Ђукановић и његови главари се плаше поновне провјере расположења народа Црне Горе у погледу њеног државног статуса – сматра Чавошки

Уколико нови црногорски устав буде усвојен у тексту каква садржи предлог највишег правног акта, грађани Црне Горе неће бити у прилици да се у будућности поново о државно-правном статусу своје државе изјашњавају на референдуму. Таква одредба постоји у члану два важећег црногорског устава, док се у предлогу новог референдум не помиње. Усвајањем устава без овакве одредбе, власт би, иако најављује да ће највиши правни акт бити у складу са највишим међународним стандардима, знатно сузила могућност овог облика изјашњавања грађана, сведући га само на евентуално одлучивање о чланству Црне Горе у НАТО савезу или Европској унији.

Предлог устава Црне Горе, који је владајућа већина утврдила без опозиције, у члану два предвиђа да је носилац суверености грађанин. Како се наглашава, грађанин власт остварује непосредно и преко слободно изабраних представника. За разлику од ове одредбе, рјешење у важећем највишем правном акту у одјелку који се односи на суверенитет је опширније, прецизније и, наравно, садржи одреднице везане за референдум.

– Грађани остварују власт непосредно и преко слободно изабраних представника. О промјени државног статуса, облика владавине и промјени границе не може се одлучивати без претходно спроведеног референдума грађана – предвиђа између осталог важећи устав Црне Горе.

Професор београдског Правног факултета **Коста Чавошки** сматра да је овако рјешење у Предлогу устава апсолутно недемократско, јер спречава изражавање воље грађана на референдуму.

– То значи да се **Мило Ђукановић** и његови главари плаше поновне провјере расположења народа Црне Горе у погледу њеног државног статуса. Они су на једвите јаде, уз силне злоупотребе успјели да намакну некакву већину. Потом су прекршили важећи највиши правни акт тако што нијесу двотрећинском већином у Скупштини изгласали промјену Устава у погледу државног статуса. Сада кад је то свршена ствар, неће више да допусте да се то питање изнова поставља. Евентуално ново отварање питања државног статуса Црне Горе могло би бити извршено не на бирачким мјестима него некој новој Жутој греди – оцјењује Чавошки.

Истичући недемократичност суспензије права грађана да на референдуму одлучују у каквој држави желе да живе, он је додао да „Ђукановић и његова власт никад нијесу држали до ваљано уређене демократије него су прибјегавали непрестаним злоупотребама, процедуралним смицалицама и фалсификовању резултата гласања”.

Уставотворци, или прецизније парламентарна већина, очигледно су одлучили да након осамостаљења Црне Горе онемогуће да се у догледно вријеме, у можда неким другачијим политичким околностима, поново тестира воља грађана у вези с тим тим питањем.

Будући разговори власти и опозиције показале хоће ли се ипак у коначној верзији устава наћи и одредба о праву грађана да се на референдуму изјасне између осталог и о државном статусу своје домовине. Не буде ли тако, независност, стечена или обновљена 21. маја прошле године, биће практично „зацементирана”, јер ће народ остати без права

гласа. Макар док двотрећинска већина у парламенту не буде другачије конципирана, што би обезбједило услове за промјену највишег правног акта и у овом дијелу.

По потреби

Актуелна власт институту референдума прилази примјеном двоструких аршина, зависно од тренутне потребе и политичких циљева. Референдум 21. маја је био историјски, демократски, слободно изражена воља грађана. Већ се наговјештава да ће и о новом уставу грађани гласати на референдуму, јер је то, тврде у власти „најдемократскији облик изјашњавања, од којег не треба бјезати. Када је, међутим, у питању могућност поновног гласања о државном статусу, ту очигледно престаје спремност власти за овај вид демократије.

Алтернативе

Поједине опозиционе странке неслагање са оваквим рјешењем исказале су преко алтернатива. Тако је „Српска листа” доставила алтернативу на поменути члан, по којој „сувереност припада народима и свим равноправним грађанима”. Уз то, њихово рјешење предвиђа да се сувереност остварује непосредно и преко слободно изабраних представника.

– О промјени државног статуса, облика владавине, државне границе и језика у службеној употреби одлука се доноси на референдуму већином гласова од укупног броја држављана Црне Горе – стоји проред осталог у тексту алтернативе СЛ на поменути одредбу.

Због изостављања одредбе о референдуму неслагање су, такође у форми алтернативе на нацрт устава исказале и СНП, НС и ДСС. Те три опозиционе партије тражиле су да се спорном члану два дода још један став, односно да се практично пренесе формулација из важећег устава.

– О промјени државног статуса, облика владавине и промјени границе може не може се одлучивати без претходно спроведеног референдума – гласила је алтернатива ових странака.

Лажне невладине организације преплавиле Црну Гору

Перформанс

- *Природно је да овај искључиво женски препарат сада припада режимском подмлатку, госпођици Вањи Ђаловић, и њеној невладиној, нетагиној, и немаминој организацији. Због чега се само једној од десетина хиљада сличних организација дозвољава толики медијски утицај у животној грађани? Због чега се само она увијек бира у радна тијела са представницима Владе и клоновски иступа на истима глумити опозицију политиканству и криминалитету?*

Пише: Велимир Зејак

Актуелни политички избор Срба у Црној Гори више је него јасан, бар за оне који умију и смију да изнесу национално име. Међутим, постоји и онај неутемељени дио Србаља који свој идентитет тражи на путевима „меда и млијека“ којима настоје да их упуте загубљене странке и пронађене „невладине организације“. Што се тиче меда он је невјешто упакован и подијелен у демократским теглама господина Небојше Медојевића и поприлично се ушећерио од посљедњих избора на којима је г. Небојша Медојевић обећавао борбу против режима. Србима у Црној Гори сада треба објаснити каква их опасност очекује и од друге благодети рајског пута, тј. од „млијека“.

Природно је да овај искључиво женски препарат сада припада режимском подмлатку, госпођици **Вањи Ђаловић**, и њеној невладиној, нетагиној, и немаминој организацији. Због чега се само једној од десетина хиљада сличних организација дозвољава толики медијски утицај у животној грађани? Због чега се само она увијек бира у радна тијела са представницима Владе и клоновски иступа на истима глумити опозицију политиканству и криминалитету? За многе мање нападе појединци и странке су имале сукобе са режимским институцијама, а овој госпођици до данас нико није упутио ни једну једину ријеч прекора, а камоли нешто више. Све ово личи на развојни пут још једног Медојевића, који ће на првим изборима оформити странку и однијети још један, најжалост, критичан гласачки дио Срба и дефинитивно послати честите људе у политичку историју Црне Горе.

Срби, демократски кров наше куће у Црној Гори је сломљен, зато ваш однос према овим политичким мјесечарима мора бити промијењен на овај начин, да убудуће препознате свој интерес само у заједници свога народа. Нација и вјера нијесу бизнис, бар не нама у Странци српских радикала и читавој Српској листи, те стога ову отворену јавну набавку српских гласова презиремо и оглашавамо је неважећом, управо овим текстом и његовом поруком:

Срби, демократски кров наше куће у Црној Гори је сломљен, зато ваш однос према овим политичким мјесечарима мора бити промијењен на овај начин, да убудуће препознате свој интерес само у заједници свога народа. Нација и вјера нијесу бизнис, бар не нама у Странци српских радикала и читавој Српској листи, те стога ову отворену јавну набавку српских гласова презиремо и оглашавамо је неважећом, управо овим текстом и његовом поруком:

Госпођице Вања
Удајте се!

Госпођице Вања
Удајте се!
Створите породу!
Чувајте свој народ, и не продајте га као што чините сада!

Летопис једног туристе

Поглед у наду

- *Другог лета или сезоне у независној Црној Гори раз(в)брајство као да је одмакло корак даље. Као кад се родбина одсели у други град, догоди се да „далеко од очију (посиане), далеко од срца”. Не виђа се род више свакодневно, не дели згоде и незгоде, отуђи се, усели се међу рођаке тишина. Чак је поздрављала црногорска полиција прошле године срдачније србијанске таблице него ове сезоне, изненађена што браћа Србијанци, тако брзо после раздвајања, не одступају од својих планина и мора*

Пише: Жана Живаљевић

Кад се, како се већ по навизи каже, разиђу два ока у глави, ради се о медицинском поремећају званом разрокост. Тако остадоше Србија и Црна Гора после ланског референдума као два ока у глави која у два правца са истога лица гледају, да се којим случајем не опазе. Знају стари и да издаја или превара ни од кога тако не боли као од брата рођенога, јер се он од непријатеља ваља чувати, а не од свога. Дошао ћаво по своје, па и народну изокрену у новокомповану српску тугу: „Ко ће коме, ако не свој своме”.

Другог лета или сезоне у независној Црној Гори раз(в)братство као да је одмакло корак даље. Као кад се родбина одсели у други град, догоди се да „далеко од очију

(постане), далеко од срца”. Не виђа се род више свакодневно, не дели згоде и незгоде, отуђи се, усели се међу рођаке тишина. Чак је поздрављала црногорска полиција прошле године срдачније србијанске таблице него ове сезоне, изненађена што браћа Србијанци, тако брзо после раздвајања, не одступају од својих планина и мора.

А за почетак, не одискона и зато што је, како је певао велики српски песник, „туђом руком све то по мени посејано” од близине границе већу пахуље усред лета и стиже нека је-за, управо колико даљина стрши и боли...

Пасивни црногорски региони

На двадесетак километара од Пријеполја ка Пљевљима Србију од Црне Горе дели прелаз Обадине. Само камиони чекају, док су полицијске провере путника нешто детаљни-

је, но ипак рутинске. Чак сасвим пријатељске, рекло би се, судећи по опуштености и осмех којим нас испраћа царински службеник.

Међу брдима се помалају Пљевља, некада важан индустријски градић на северу Црне Горе, бастион Српства. Општина се простире на територији која захвата 1.346 квадратних километара, али јако ретко настањеној са тек непуних 36.000 становника. Околина Пљеваља пуна је густих листопадних шума и прерада дрвета је основна индустријска грана. У последње време никле су бројне приватне пилане.

Град красе и џамије, међу којима је надалеко чувена по лепоти и старости Хусеин-пашина из 16. века. Предео је богат манастирима и црквама.

Од Хусеин-пашине џамије су много старији манастири Дубочица, Света Тројица, Архангела Михаила, Довоља. Међу значајним локалитетима је и археолошко налазиште Комина, које крије остатке живота наших предака из периода од првог до четвртог века наше ере.

На излазу из варошице је и Термоелектрана „Пљевља“, огромних капацитета, али у процесу приватизације. Свеједно, чак и у непосредној близини генератора и трансформатора, искључења струје су честа.

Пљевља су позната по сточарству, има крава и оваца, а скоро свако домаћинство производи надалеко чувени пљеваљски сир, чија је цена на тржишту јача чак и од сјеничког.

На власти су од последњих парламентарних избора представници коалиције ДПС и СДП. Неког бољитка, веле мештани, нису донели, нити се он путем може приметити. Можда под лупом или у страначком билтену. Можда зато што је овај регион важио за просрпски оријентисан, а власт је добро морала да се озноји да „победи“.

Угрожена светска баштина

Пљеваљској општини припада и део кањона Таре, до моста који води према Жабљаку. Километри и километри шумом обрасталих планина, са покојом кућицом и сточарским катуном. Тара је прворазредна атракција, а сплаварење, или популарни „рафтинг“ овом брзом дивљом планинском лепотицом кошта 70 евра. Туре стижу и из приморских градова. Зато се на мосту на Тари могу чути сви језици света. Гужва је огромна, туристи објективима бележе јединствене призоре, ретке на планети.

Чим се пређе мост, змијолик пут са безброј лакат кривина води до градића Жабљака на највишем црногорском вису Дурмитору. Град је утемељен далеке 1870. године, о чему сведочи бронзана табла на општинском здању.

Кажу да је било немогуће попети се на готово две хиљаде метара надморске висине другачије. Пут је вратоломија за камионе који превозе основне животне намирнице мештанима и житељима овог града, а који једном коловозном траком једва миле.

И кањон Таре и Национални парк Дурмитор носе ознаку „светска баштина“. Представљају природне резервате за које важе најстрожи услови о очувању биљног, животињског света и животне околине. Оазе ретких врста, неисцрпни резервоари озона, пијаће изворске воде, плене јединственом лепотом и монументалношћу.

Ове сезоне је најезда страних туриста, по обичају неочекиваних, изненадила угоститеље, хотелијере и туристичке раднике Жабљака. Дошли су из свих европских земаља, а овим планинским градићем могли су се чути сви језици, од прелепих нордијских до арапских и јужњачких народа. Викендице ничу преко ноћи и на овом строго заштићеном подручју владају закони „лионира“ освајача терена. Општински органи забављени си, кажу, битнијим стварима него да скице грађевинских инспектора упућују на објекте без исправа.

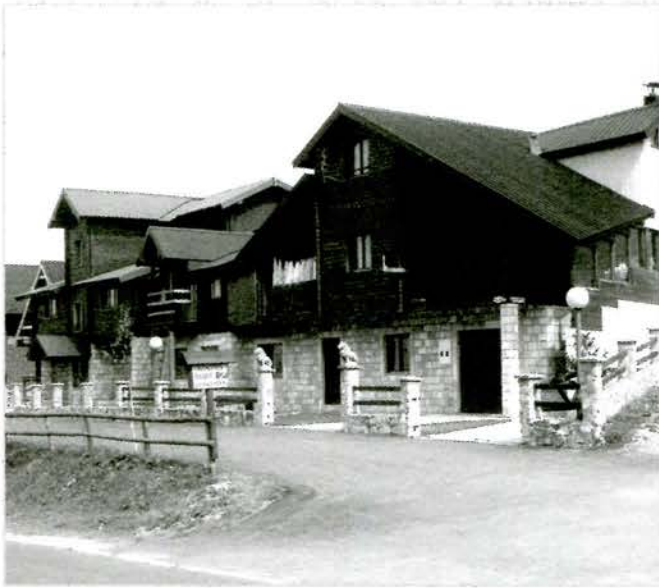
Осим тога, људи се познају, па му дође помало и непријатно „ћерати“ закон. Лакше је зажмурити.

То је разлог што дурмиторски бисер овога лета није довољно воде, а ни струје. Чак и када дневне температуре пређу тридесети подељак на барометру, ноћи су ледене и покривачи не вреде без догревања. Зато нестаје струја, па су нарамци дрва увек у приправности, посебно ако су туристи породице са малом децом.

У приватној режији апартамн кошта 40–50 евра дневно, док је хотелски барем мало скупљи, иако нема знатно боље услове. (Не)прилике важе подједнако за све. Несташице,

Велика мана слабо уређеног Жабљака, који се пред најездом тргне и почне да гради „на Божић“ је недостатак правих кафана и ресторана. У хотел „Жабљак“ у самом центру градића, преко пута зграде општине, пристојна нога ретко крочи од локалних букача. Чак и кад туристе из иностранства који су пола Европе пропутовали да би се овде одморили не интересује локална политика, без ње се једноставно не може; са терасе овог хотела „гласовити“ Црногорци песмом о Дурмитору и осталима одвраћају намернике од сваке намере да у башти попију пиће, тако да су „свој“ хотел до даљег резервисали, на очај моћника који им ништа не могу.

тачније рестрикције струје или воде. Звучи шашаво, посебно у сезони, али је тако.

Кратко је градоначелнику дурмиторске престонице **Исаилу Шљиванчанину** да се оправда дописницима црногорске штампе због неопростивих туристичких омашки. Осим елементарне инфраструктуре која не подмирује потребе, неконтролисана дивље градње усред националног парка и, упркос свему томе, оскудних смештајних, рекреативних и забавних капацитета, замера му се на јако „планинским“ ценама основних животних намирница. С обзиром на чињеницу да у градићу Жабљаку живи нешто више од десет хиљада становника, али да туриста има у сва годишња доба, научена је фантастика како од прихода, односно плата и некаквог додатка од туризма по ту цијену опстаку. У продавницама је килограм меса – искључиво телетине или јунетине – скупљи од десет евра, а континентално воће вишеструко скупље него на србијанским пијацама.

Скупо је чак и странцима, који су очекивали да храна и дурмиторски мени буде приступачнији. Упркос томе, празних места за ручак у хотелима, посебно у близини Црног језера, у сезони није било.

Неспремни за – сезону!

Велика мана слабо уређеног Жабљака, који се пред најездом тргне и почне да гради „на Божић“ је недостатак правих кафана и ресторана. У хотел „Жабљак“ у самом центру градића, преко пута зграде општине, пристојна нога ретко крочи од локалних букача. Чак и кад туристе из иностранства који су пола Европе пропутовали да би се овде одморили не интересује локална политика, без ње се једноставно не може; са терасе овог хотела „гласовити“ Црногорци песмом о Дурмитору и осталима одвраћају намернике од сваке намере да у башги попију пиће, тако да су „свој“ хотел до даљег резервисали, на очај моћника који им ништа не могу.

На столицу у занимљивом ентузијастичком простору „Двориште“ у Партизанској улици се чека. Хотели према Јавном предузећу Национални парк Дурмитор су у процесу приватизације, реконструкције, кампови препуни. Ноћу су

улице слабо осветљене. А Жабљак практично и јесте једна улица: у њој пошта, седиште ДПС-а, Општина, хотел „Жабљак“, пар вила, продавница, бензинска пумпа, аутобуска станица и излаз ка падини Пиве, ка Шавнику, Никшићу и Плужинама, рачвање за Острог и Јадран.

Све графике имају три разгледнице, које се могу купити и у пошти, сасвим ексклузивно са – маркицом.

У тој централној згради, локални функционери ДПС из свог седишта навирују у општину и призор је просто симболичан. Према Црном језеру води дугачка стаза. Карта за улазак у Национални парк се плаћа евро Јавном предузећу само једном и важи за сваки боравак у току календарске године.

Заједно расту витка јела и сребрни бор, а у њиховом загрљају ниче клупа у стени.

Успут се за евро продају пластичне чашнице необично јаког укуса боровнице, дивље малине и дивље јагоде – кажу, уносан посао. Буде дневно по стотињак евра, колико и чашница. А није их лако убрати по висовима Дурмитора.

Неким стазама се куће богаташа ближе и залазе у заштићене зоне, а Подгоричани, чини се, просто окупирају ову дестинацију, колико је воле.

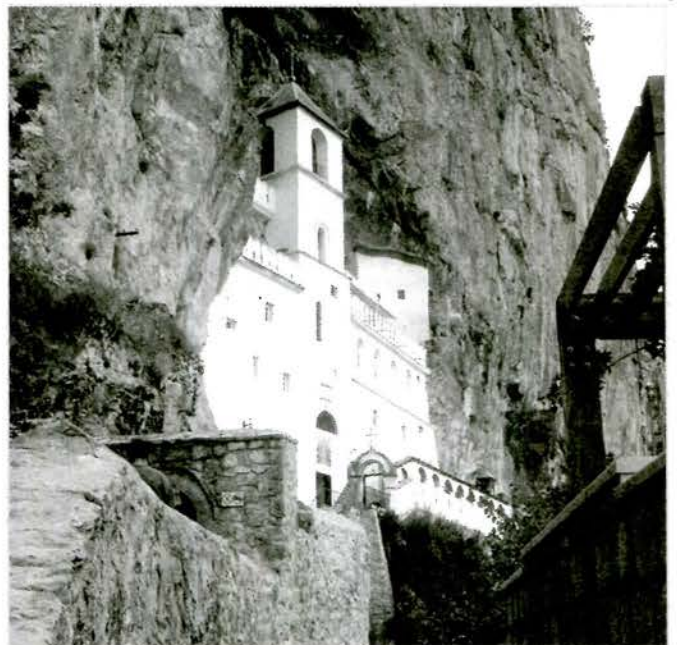
Стижу „бесним“ аутомобилима и диповима, граде на путу, све једећи се и ружећи Шљиванчанина, кога је штампа летос просто распињала на стуб срама због описане попултивости према парајлијама.

Само ценовници по ЕУ

Природа је, међутим, занемела пред урбанистичким хаосом. У њој влада ред и мир. Сваки странац који се сретне у шетњи научио добар домаћи обичај да назове добар дан на српском, пардон, они кажу црногорском језику.

Да ли су их томе научили водичи, нисмо успели да сазнамо.

У крилу дурмиторских висова сакрила су се два горска ока Црног језера. Два ретко заводљива и тамна ока у која

Пољима су пасла говеда, а један пастир није могао да задржи своје белоруно стадо да не пређе пут. Неодољив призор, звук звона предводника, чобан са дебелим штапом, огрнут сукненом јакном, измамио је симпатије изненадној колони возила која се створила на магистралаи.

залазе храбрији купачи, али се најчешће због хладноће воде само сквасе или поквасе ноге.

У недрима планина има мањих „очију”. Једно од већих је Змијиње, Вражје, Рибље, Модро, Сушичко језеро. Свако се именом распознаје. У Змијињем се среће ендемска животињска врста тритон. Попут мостова пружила се дебла борове и јела, око чијег лишћа лете вилински коњици дугиних боја. По води има прозрачног локвања и трава, чије се витке влати виде кроз бистру воду до самог корена...

На повратку из чаролије, поново су редови у у свега пар радњи, оскудно снабдевених, искључиво храном и козметиком, по папреним ценама. Испод робне куће гради се тржница. Чак је и за њу требало да потегне ЕУ. Неће јој требати дуго да се увери у „самосталност” црногорске државе.

Целим путем најчешћа застава је плава са кругом звездица, јер у „љепом” готово да нема пројекта који не финансира Брисел...

Питомом Пивом ка Шавнику

Свеједно, није се лако опростити са Жабљаком. Невероватно се брзо човек сроди са овом племенитом природом, чија душа наткриљује Црну Гору као добри планински дух.

Ипак се не окрећемо, за срећу. Као са смо наслутили да ће нам требати при силаску ка најближој вароши Шавнику низ Пивску област. Пут из Жабљака се наједном изгубио у кривудавај, као нацртаној па гумицом избрисаној кривој узаној коловозној траци. Назубљене ивице пута губиле су се и стапале са околином. Док се незаборавна варош губила и даљини, помаљале су се бесконачне ливаде и питома сеоца на висоравни. Пољима су пасла говеда, а један пастир није могао да задржи своје белоруно стадо да не пређе пут. Неодољив приказ, звук звона предводника, чобан са дебелим штапом, огрнут сукненом јакном, измамио је симпатије изненадњој колони возила која се створила на магистралу.

Ма колико живописан и симпатичан био намерницима, овакав пут кочи развој Пиве и дурмиторске области у било каквим привредним амбицијама, биле оне и искључиво туристичке. Турска калдрма је свемирска писта за путни правац који повезује Жабљак са Шавником.

На овој висоравни, док се не пређе у спуст, све је као на длану.

А онда се пролази кроз грање, дворишта кућа, пада у провалије... На неколико места, сумњајући да сте уопште на јавном путу, једноставно морате уз плот проверити где сте, куда води даље.

Изненада сасвим добар асфалт – да не звоцамо него само приметимо – пун стења од одрона, препречују козе. Опет дајемо предност јарчевима, па дамама... и већ се лагано иза окуке спуштамо у социјалистичку варош коју је у филмском циклусу о Бекнама занавек отргао од заборавља и преселио у легенду покојни Живко Николић.

Низ Сињајевину, омалени Шавник, са закатанченим фирмама, донекле личи на касабу. И овде је ДПС завладао, после дугих година отпора.

Вероватно су обећања о бољем животу, као једина нада у пустоши провинцијализма, учинила своје. Међутим, промена, кажу – нема.

Планински мед на Дурмитору кошта десет, а на падинама Сињајевине ливадски, успутни продавци тврде гарантовано природни – осам евра по тегли. Заиста је изврстан, прави. Варош са зградом општине, полиције, замрлом фабриком катода промиче, као да у њој нема живе душе.

Чамотиња исплела паучину. А на власти је коалиција ДПС и СДП-а.

Сви путеви воде даље.

На раскрсници правац Плужине води ка мору, Никшићу и Острогу.

На деведесетом километру од Жабљака помаља се велики, модерни центар Никшић.

(Наставиће се...)

Криза морала и поштовања

- У времену којем живимо дошло је, нажалост, до деградације вјековно ствараних моралних вриједности. Деградација поштовања, добротинава, поштовања старијих који су створили и васпитавали генерације да буду људи, вреднују оно што је људско - хуманизам, моралност, захвалност за добротинаво. Породице су раскомадане на захтјев времена у којем живимо. Човјек је човјеку постао вук, што рече Хобс

Пише: Милорад Лабан

У времену којем живимо дошло је, нажалост, до деградације вјековно ствараних моралних вриједности. Деградација поштовања, добротинава, поштовања старијих који су створили и васпитавали генерације да буду људи, вреднују оно што је људско - хуманизам, моралност, захвалност за добротинаво. Породице су раскомадане на захтјев времена у којем живимо. Човјек је човјеку постао вук, што рече Хобс.

Узроци овим негативним појавама 20. вијека су многобројни, а прије свега човјек новог свјетског поретка, човјек црногорског типа, халапљив, корумпиран, самобитан и без осјећања за друге око себе.

Та социјално-психолошка појава у овом времену разбила је породицу, пријатељске и комшијске односе, и све вјечите владавине појединаца не бирајући средства за остваривање својих негативних амбиција ради личног богаћења и упропашћења свог народа, вјере и нације, људских вриједности.

У свему томе забрињава феномен бестида и здравог разума. Ово је вријеме хаоса у категоријама морала.

Треба поставити питање свим грађанима како могу да подносе ово бесчашће, како ћуте без хљеба, запошљења, а по-

ред себе виде милионе без рада и знања. Чудно је да не виде како су закони формалности донијели данашње лопове и убице, а не грађане.

Дакле, наступило је опште сљепило у народу који је сам себе сагтро, сам себи донио биједу за пар евра, а након свих изабрани су исти људи, који кукају и жале се на бројне неправде.

Ако бих био њихов савјетник, под условом да ме послушају рекао бих им: Освијестите се од деценијских заблуда, имајте своје ЈА, ступите јединствено на трибини правде, без подјела, узмите све оно што је ваше, узмите покрадено од шапачице халапљиваца, потјерајте их са политичке сцене у азил, а ви подијелите „њихову“ од вас покрадену имовину.

Вјерујте, то је јединствен пут да се освијестите, уразумите. Вријеме је да се коначно уразумите ви сви незадовољници 21. вијека.

Чудно је, а то је истина, да најчешће кукају они који су дали глас за данашњу власт. Опозиција треба народу да каже шта не ваља, а на њему је да донесе ваљану одлуку. Од ваше одлуке зависиће живот вас и ваших унука, јер ако се све распрода, ни Бог неће моћи да вам ваше да.

Мој савјет не морате прихватити ако желите да живите у агонији.

Црна Гора и њене перспективе

Кућа безнађа

• Дакле, поштовани грађани Црне Горе, мали су изгледи да ће вас голе и босе Европа примити за комшије. Но, ваше је право да вјерујете у своје заблуде (као што сте последњих 16 година вјеровали онима који су вас довели до просјачког штапа). То вам право нико не може ускратити, као ни вјеровање у загробни живот

Пише: Милорад Лабан

Кажу властодршци грађанима Црне Горе да идемо ускоро у Европу (а гдје смо сада?) као правни фактор – партнер развијених земаља „демократских“ народа, а не рекоше нам да та Европа не прима у своје друштво сиротињу које је у Црној Гори 90 одсто. Вјероватно ће примити оних 10 одсто који су се обогатили преко ноћи, покрали сопствени народ на различите начине: продајом народне имовине, шверцом, продајом дроге, корупцијом... а прије свега раднике, које су послуже вишегодишњег напорног рада протјерали на биро за запошљавање, а пензионере изједначили са социјалцима. Социјалу примају млади за рад способни људи, а све то ради привидног мира у црногорској кући без крова и чврстих темеља – кући безнађа.

Дакле, поштовани грађани Црне Горе, мали су изгледи да ће вас голе и босе Европа примити за комшије. Но, ваше је право да вјерујете у своје заблуде (као што сте последњих 16 година вјеровали онима који су вас довели до просјачког штапа). То вам право нико не може ускратити, као ни вјеровање у загробни живот.

Не памти се у дугој историји Црне Горе да је околико времена народ вјеровао својим владарима, који су га довели до биједе, а да му није у брк, огорчен, рекао: прекините више, доста је обмана и лажи.

Ових дана штампа бруји како ће Ђукановић, Иванишевић и Кнежевић морати дати изјаве о неком наводном шверцу цигаретама, у што ја не вјерујем. Но, ако се италијански тужитељи дрзну на тај корак, ни ми нећемо сједјети скрштених руку. Може му се десити да све наше ракете

окренемо према њима, па ком опанци а ком обојци јер наш народ није научио да трпи подвале и вријећања.

Па иако је било шверца дуваном, шта је ту страшно, ако није забрањена производња дувана широм свијета. Кажу да се „демократски“ свијет бори против растурања – продаје дроге, а сам је производи и на њој зарађују милијарде долара. Очито се ради о лажима и подвалама. На кутијама цигарета пише: „Пушење штетно по здравље“, а ти исти пропагандисти производе штетну материју и од ње се богате. Дакле, невиђена иронија, дволичност. Господо, ако искрено бринете о здрављу људи, обуставите производњу цигарета па неће бити ни болести, а ни богатих од дувана. Но, ја сам увјерен да вама то не одговара, да је ваша брига за здравље људи чисти цинизам.

Урадите то ако искрено мислите о здрављу људи, одреците се свог енормног богатства по том основу па неће бити ни шверца и одговорности „поштених“ као што су поменути у Црној Гори. То не би била права брига и заштита људског здравља. Урадите то па да вам повјерујемо у вашу искрену забринутост за ваше здравље. У супротном, оставите Ђукановића на миру.

Однос српских радикала према краљу Николи Петровићу

- *Радикалски покрећ Србије од свој почейка, друже њоловине 19. века Црну Гору је смајтрао саставним делом српског етноса. У својим настиућима они су избежавали вредновања династији (Обреновића, Карађорђевића и Пејировића) и све су њодредили оишићим националним циљевима, а врхунски је -уједињење српског народа у једну државу*

Пише: др Бранко Надовеза

У право тако пише у првом програму Српске народне радикалне странке из 1881: „Унутра народно благостање и слободу, и споља државну назависност и уједињење и осталих делова Српства”.

Све три радикалне странке (Народна радикална странка, Самостална радикална странка и Српска радикална странка која је деловала у оквиру Аустроугарске) у својој делатности избегавале су било какву идеолошку црту у приказивању догађаја у односу међу српским земљама.

Тако, рецимо, у првом програму Самосталне радикалне странке из 1902. пише:

„А кад је реч о ослобођењу и уједињењу осталих делова Српства, о том највећем идеалу Србиновом и ми морамо рећи да смо политика одржавања најискренијих односа са великом Словенском царевином Русијом и братском Црном Гором може и поред наше снаге, помоћи, да се тај наш идеал оствари, политика која не искључује добре односе осталих држава.”

Карактер радикалне акције према Црној Гори није био исти као и овај према Старој Србији и Македонији, због државотворног карактера Црне Горе и аутентичне династије. Стога су ставови о догађајима у Црној Гори, поготову поводом доношења Устава 1905. и проглашења Краљевином 1910, имали углавном неутралан карактер.

У Радикалским новинама и часописима и онима који су били блиски радикалима (*Самоуправа*, *Одјек*, *Засишава*, часописи *Дело*, *Ойцабина* и други) било је мноштво чланака о Црној Гори, али они су имали претежно информативни карактер.

Уопштено се може рећи:

„Руководна идеја радикалне странке у спољној политици, од њеног организовања почетком осамдесетих година, па за пуних двадесет година, до краја династије Обреновића била је; национализам. Национализам је био у души целог народа, свих слојева друштва, али га је Радикална странка ставила као битан део свог живота и рада. Овој идеји она је остала верна, никад колебљива. Ова идеја могла је добити замаха и полета тек под народном владавином неометаном личним режимима и личним интересима. Њу су радикали почели потпуно остваривати под краљем Петром и она је тријумфовала у другој деценији овог столећа после 1912, кад је наш народ, следећући спољну политику и национални рад радикалних влада, ослобођен од турске и аустроугарске власти у ратовима 1912-1918. године.”

Наравно није исти карактер спољне политике српских радикала када су били у власти или опозицији. Вододелница је, свакако, мајски преврат 1903. године.

Монархију су радикали, без обзира о којој се династији или личности ради, хтели свести на уставни образац, укидајући њен апсолутистички карактер. Вероватно је због тога дошло до раскола са краљем Николом, који је кулминирао крајем 1918, када је дошло до уједињења две државе.

Радикали су једноставно питање монархије и династија сматрали инфериорним у односу на опште националне интересе српског народа.

Интересантно је писмо црногорског избеглице Саве Ивановића Јаша Томићу, које је објављено у „Новом времену” из 1898. и штампано као посебна брошура.

Сава Ивановић истиче да Јаша Томић није хтео објавити писмо у „Застави”, већ је дипломатски само усмено подржавао ставове. Наводно, тврди да црногорска емиграција у Србији и на Балкану не постоји осим појединаца. „Србија је широм отворила своје капије и братски примила и прима ове невољнике, ове, велим кукавице и изгнанике црногорске, ове г. Томићу биједне и жалосне жртве кнеза Николе и његовог дома.” Сава Ивановић тврди да у Србији има 6.000 избеглих црногорских породица. Тврди да књаз Никола „претпоставља Српству некакво сулудо Црногорство”. Сава Ивановић пише: „тражимо, да нам се ујемче наша људска права у нашој ужој отаџбини и да нам кнез Никола не забрањује, да љубимо Србију и српског краља; а ово тражи не само емиграција, него и сав народ црногорски.”

Сава Ивановић у писму износи много примера злоупотребе власти од стране књаза Николе. Начин његове владавине је дубоко антидемократски, па чак и тирански, а његово представљање у свету је сасвим другачије. Он се предста-

вља као творац црногорске државности, он се идентификује са Црном Гором, но „Црну Гору нијесу створили Петровићи, већ да су и Петровиће и Црну Гору, па и самог кнеза, створили дједови и родитељи оних истих Црногораца, које данас кнез Никола гони да просјаче!”

Сава Ивановић сматра да српски радикални покрети и у Србији и у Аустроугарској имају сасвим погрешну представу о књазу Николи, и то углавном због непознавања карактера његове власти у Црној Гори и због ваших циљева. Сава Ивановић због тога криви и новинаре, који заборављају „да ако ико од српског племена заслужује стварну унутрашњу слободу, то је доиста у првом реду заслужује српски народ у Црној Гори, који је толико и толико своје и душманске крви пролио за уопште цијело српско племе.”

Под утицајем радикала објављена је 1919. у Сарајеву брошура под називом „Никола Петровић и његов двор - епилог једне срамне владавине” која у 18 факсимила (докумената) објављује читав низ злоупотреба власти књаза Николе и његове дворске камариле. Основа те Црне Горе је на једној страни беда народа а на другој страни раскош двора. У наведеној брошури пише „По свом срцу и души краљ Никола припада кругу владалаца из средњег вијека. Саможив, грабљив, силовит, окрутан и лажан, он је својој држави давао пример свега што не ваља. Био је крвник, а правио се јагње; пљачкао је све до чега је долазио, а био је побожан, пјевао је о завјетној српској мисли, а сам је издавао. Немилосрдно је гонио сваког ко није вршио његову вољу.”

Уз све злоупотребе власти, првенствено материјалне, књаз Никола се борио против стварања једне српске државе, да би искључиво задржао свој престо и наставио династију Петровића у Црној Гори. Он се „удружује са нашим народним непријатељима и гдје с њиховом помоћи спрема за сједу нашој уједињеној отаџбини. Мржња на Србију и пакост према свему што је српско, то је друга, али једнако силна и одвратна сила, која као и злато покреће његову душу”.

Тих 18 факсимила (*Лов на злато, Њемачко бладо, И мало мираза, Зашићо ће им засебна Црна Гора, Како су се бринули за народ, Нека народ глатује, Све у свој ишаџ, Окорјели Нијемац, Талијански најамник, Пројив Солунској фронтџи, Лажни републиканец, Најновије издајство, Савјетџи Данилови, Покушај са Данилом, Без Нијемаца и Њемца, Ошац и син, Два просца, Сјаре ћуди а нова времена*), говоре о злоупотреби власти од стране књаза Николе.

Било је и умјерених размишљања. У једној брошури из 1924. пише: „Да би се рекла права истина о Црној Гори и о њеном последњем Господару, требало би сачекати, да вријеме умањи одјек ситних данашњих страсти; или да се историчар, попут страног пророка, удаљи од ове наше средине, одакле партијска трахума устањује, да му помути вид и скрне погледе са свога предмета.”

Књаз Никола је заиста државник и личност о којој су српски радикали имали различита мишљења и често потпуно супротна, од једне до друге крајности; што најбоље илуструју различита реаговања на вест о његовој смрти. „На глас о смрти краља Николе мало је било Црногораца који су узвикнули тада равнодушно, као оно Французи некад: краљ је умро, живио краљ, јер више их је било, који у духу времена тога пута просто узвикнуше: живела слобода!”

Краљ Никола је био сложена личност, као и његови поштуци, он једна трајна смеса „сажаљења и поштовања”, како су писали аутори.

Истакнути радикал Мирослав Спалајковић написао је у часопису „Нови живот” који је био под контролом радикала у три наставка чланак о краљу Николи, који је исто тако био доста неутралан.

Мирослав Спалајковић пише да је краљ Никола највише сличан кнезу Милошу, да је интересантан и као владалац и као човек. Улогу политичара доделила му је судбина, а улогу уметника – природа. Претерано очеврижност и љубав према породици утицали су и на његове државне одлуке, па и на његов „скроз погрешан и нелогичан гест у питању о нашем државном уједињењу”. Макијавели је посао да државник истовремено мора бити и лав и лисица; краљ Никола је као државник био лисац а лав „остављамо историчару да одреди”, писао је Мирослав Спалајковић. Краљ Никола је „у свакој прилици истакао и подвлачио и како је на Балкану Црна Гора увек била независна, а његова династија најстарија”.

Мирослав Спалајковић пише како је први већи раскол између владајућих српских радикала и краља Николе настао око проблема Скадра за време балканских ратова. Скадар је за Црну Гору био од огромног политичког, војног и економског значаја, али није имао толику вредност за Србију и остале савезнике, стога они нису допуштали растурање војних снага са главног фронта.

Краљ Никола је био лукав човек и као сваки лукави човек „неповерљив према људима”, о томе Спалајковић говори кроз неке догађаје из његовог живота.

Између краља Николе и радикалног и српског првака Николе Пашића постојало је велико неповерење и приватно и државничко. „Г. Пашић је, заиста, све чинио – да покаже краљу Николи прави пут којим је требало ићи у данима страдања и искушења, - да пред њим утре - једини пут славе. Али прекомерна љубав краљева према деци, нарочито према женској, и онај фатални утицај њихов на њега, били су јачи од свих напора Г. Пашића.”

Краљ Никола је доста грешио и то из „егоизма”, љубави према себи, и још више из „љубави према својима”. Љубав према породици је утицала на његову погрешку из 1918, „за њега је, ипак, стално остало отворено питање, да ли је добро или рђаво урадио, кад је њих послушао и стрмоглавице се бацио у бездан, којим је мислио да растави Црну Гору од Србије. Њега је мучила сумња, и он је насамо испитивао своју савест тражећи одговор на то питање. Пред лицима за која је знао да га неће издати он је то питање и гласно постављао... И, вероватно у последњем часу, окружен свима својим, самртник је шапутао једини и фаталан одговор, али и онда тако тихо и слабо, да га је само његова савест могла чути.

Однос српских радикала према краљу Николи базирао се и на односу владајућих династија у Црној Гори и Србији. Вјероватно још од Пашићеве емиграције после неуспеха Тимочке буне књаз Никола је био опрезан према радикалима који су били легитимни представници српског народа а на другој страни званична власт краља Милана Обреновића. Алекса Ивић у својој историји радикалне странке објављеној у листу „Време” из 1928. у више наставака пише да ће српски емигранти продрети Србију с оружјем „а у исто доба ће и Пеко Павловић продрети преко Јавора са 1000 Црногораца и побуниће рудничку и ужичку околину. Са Пеком Павловићем ће доћи у Србију и Петар Карађорђевић”.

Стога је књаз Никола увек био опрезан када су у питању били односи са Београдом.

То се манифестовало и приликом његове посете Београду јуна 1896. Та посета је била без икаквих званичних политичких закључака, „књаз Никола је био свестан да династија Обреновић не ужива велики углед у српском народу, а поготову не краљ Александар Обреновић, стога је посета у Београду, која је била у склопу његове балканске турнеје, била искључиво церемонијалног карактера. Осим тога ништа другог није било, иако је саопштено по одласку књаз Николе из Београда и свршетка церемоније да су тако „свршене свечаности у Београду, које су оставиле врло дубок утисак у срцу народа”.

Радикали су у Црној Гори и пре Балканских ратова имали своје чланове и своје људе који су радили за њих, а против краља Николе. Један од тих људи био је Пуниша Рачић „стари пашићевац из периода ослободилачких ратова 1912. и 1913. године, када је био познат по надимку мистер кусур... Према једној верзији, Пуниша Рачић је обављао поверљиве послове у Санџаку за време турске владавине. Је-

дини је од свих агената враћао кусур од новца добијеног из државне благајне за поверљиве послове. То је запазио благајник и о томе обавестио Николу Пашића. Пашићу се то јак о свидело и тражио је да лично упозна Пунишу Рачића.”

Но, Пуниша Рачић је био импулсиван и темпераментан горштак, тешко је разумевао политичку мимикрију и закулисне скупштинске игре, увек је са собом носио пиштољ, што је и довело до познатих догађаја 1928.

Но, основа раскола краља Николе и српских радикала су први светски рат и уједињење Србије и Црне Горе 1918.

Сви познати догађаји у том периоду стварали су раскол између српских радикала и краља Николе. Наравно, мишљења су подељена.

Новица Радовић пише: „Црногорску војску је, дакле, свјесно и према добијеним инструкцијама довео до капитулације, србијански, генералштабни пуковник Г. П. Пешић. Сврха му је била – он је и сам признао – да се Црногорци не нађу на Солунском фронту уза Србијанце, и да краљ Никола не уђе у домовину уза србијанског краља Петра.”

Радикалима блиски историчари су оптуживали за лоше ратовање црногорску војску, но било је и других мишљења. Тако је занимљива студија официра Радована С. Радовића из 1928. године у којој пише, реагујући ан ставове Владимира Ђоровића: „Према томе сам закључио да се у свему тачно придржавао података, односно ратовања Црногораца у светском рату које је пружио као најмеродавнија личност начелник штаба бивше црногорске врховне команде, сада армијски генерал господин Петар Пешић.”

Ставови су, дакле, били сасвим супротни.

Краљ Никола је од стране српских радикала био оптуживан за тајну дипломатију са Централним силама, поготову са Бечом. Постојао је наводно и тајни уговор. „Према томе уговору краљу Николи су централне власти гарантовале опстанак његове династије на српском престолу, Црна Гора имала би да обухвати дио Херцеговине до близу Требиња, затим би ишла граница иза Гацка у правцу ка Фочи даље између Пљеваља и Таре до Сјенице. Од старе Србије припало би Црној Гори до Косовске Митровице правцем јужно до Феризовића. Призрен би био престоница краљева.”

С тим у вези интересантан је један чланак о краљу Николи радикалског првака Јована М. Јовановића у Српском књижевном гласнику из 1921. године.

У том чланку он анализира све позитивне и негативне стране владавине краља Николе. Јовановић пише: „За његове Владе племенска борба, племенско старешинство и ауторитет главара племенских, престали су.” Он се залагао за западне вредности а у ствари је био деспот.

„Један добар Грађански закон, Богипшићев, неколико добрих путева и нешто школа, остаће трајни споменици његове унутрашње политике. Мало за једну шездесетогодишњу владавину, и за сироту кршну земљу где су људи послушни а жене вредне, готово ништа за онај јуначки род који је сиротовао шездесет година!”

Даље Ј. Јовановић пише да је у ратовима 1912, 1913. и 1915. краљ Никола изгубио „војнички глас”, али оно што никада није изгубио то је „име доброг дипломате”. Био је пријатељ свих европских династија, удајама својих ћерки Стане, Зорице, Јелене, Ане и женидбом свог сина Мирка; укидањем уредба Берлинског уговора за време Анексије који је чинио барску луку зависном од Аустроугарске и читавим низом других потеза, показао је да је изузетан дипломата, „бриљатна каријера једног вештог, не таста него дипломате”!

О краљу Николи као уметнику мишљења су подељена. Он је изузетно волео своја дела; Јовановић пише да не би „смео тврдити да је све сам и писао”, јер његови лични секретари били су и Лаза Костић, Симо Матавуљ и Симо Поповић. Његова дела су више људбања „једног претерано амбициозног и сујетног краљића”, него што имају велику уметничку вредност. У тим делима се крије лична жеља за влашћу, па чак доминира Балканом.

Краљ Никола је хтео увек да завлада Српством, то је било његово „болно место”. То је чинио још од погибије кнеза Михаила Обреновића. „Ова пуста жеља гонила га је као авет, због ње се краљ Никола често заборављао и чинио понешто што се чини неразумљиво онима који нису знали за њу. Он је то чинио против интереса српских и својих, и то обично у тренуцима када га је издавала његова хладноћа, напуштала моћ рачуна и разлога, а превлађивале дворске интриге и ситне комбинације женске или мушке.”

Његови „удари у празно” и уместо промишљених потеза политика „пркоса, ината” довели су га до тога да мора да напусти земљу и у емиграцији умрети сумњичен од свих. Г. Јовановић нарочито истиче неразумну његову одлуку да пре свих 1912. објави непријатељство Турској.

Ј. Јовановић цитира мисао Ернеста Денија о краљу Николи:

„Жудан власти, престижа и новца, одан и истрајан, охол на своје име, народ и земљу, убеђен у бескрајне изворе своје памети, у неустрашивост својих брђана и неприкосновеност црногорских брда, вешт да прибави моћне савезе или корисне протекције, овај авантурист високог кова, без скрупула и без бриге и шта каже свет и какве жртве треба учинити да се задовољи сопствена амбиција, био је готов на све само да повећа своје приходе, да прошири за неколико кутара посну земљу само да изађе на Јадранско море, у Котор или у Скадар, како би играо улогу у европској политици.”

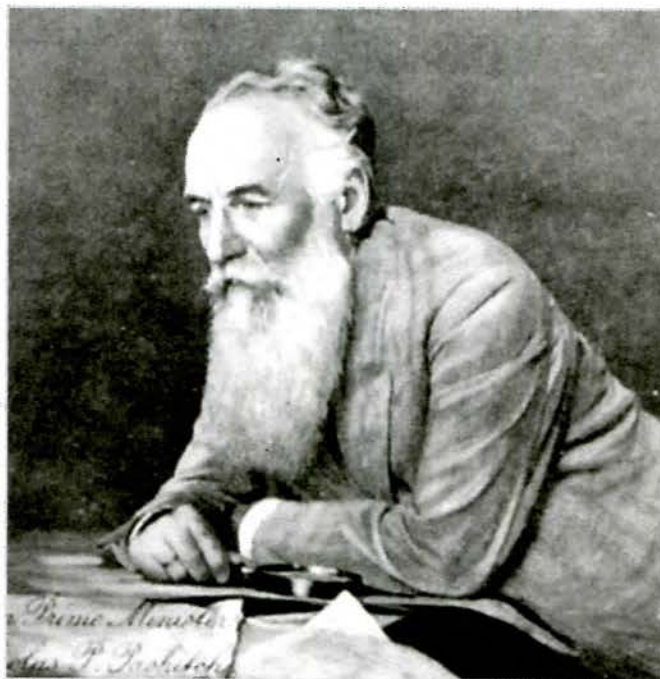
Ј. Јовановић истиче да се иза краља Николе често не остављају документа, не знајући да ли он то ради свесно или несвесно. О његовој антисрпској политици има мало трагова.

О његовом карактеру и политици Ј. Јовановић пише:

„Унутра у земљи за патријархални и аутократски режим; споља са оним од кога има користи: кнез Милош и аустријска дипломатија, то су биле његове праве симпатије. Државни разлог и општи српски интереси онде су где је његов интерес; шкрт кад треба давати, незаситан кад треба примати или делити; ситан и велик, некад центлмен некад ћифта, пријатан да очара, груб и немилосрдан да човек замени, увек готов да сплеткари и споља и у држави, и на Цетињу, и у породици, да замађује оне наивне црногорске душе: то су биле присне црте његовог карактера.”

Но његова велика жеља да се Србија и Црна Гора уједине под круном Петровића није се испунила, догодило се оно што је „најмање желео”, урађено је то, али под круном Карађорђевића. Објективна ситуација и утицај на њу моћних људи увек су били предмет истраживања историчара. Економске и политичке прилике у Црној Гори су биле тешке, стога је то утицало на политику краља Николе. „Разумје се и у Црној Гори у великим данима 1918-е, као и свуда и свагда у сличним народним покретима, припреме, начин, форму и спољни изражај томе уједињењу давали су правци народни и људи од акције, али рад свих тих људи кретао се у обиму жеља и воље народа.”

Може се закључити да су српски радикали према краљу Николи заузимали прагматичан и опрезан став, да би се у одређеној историјској ситуацији конфронтирали са њим и одбацили га као противника њихових циљева.

Отписани (1)

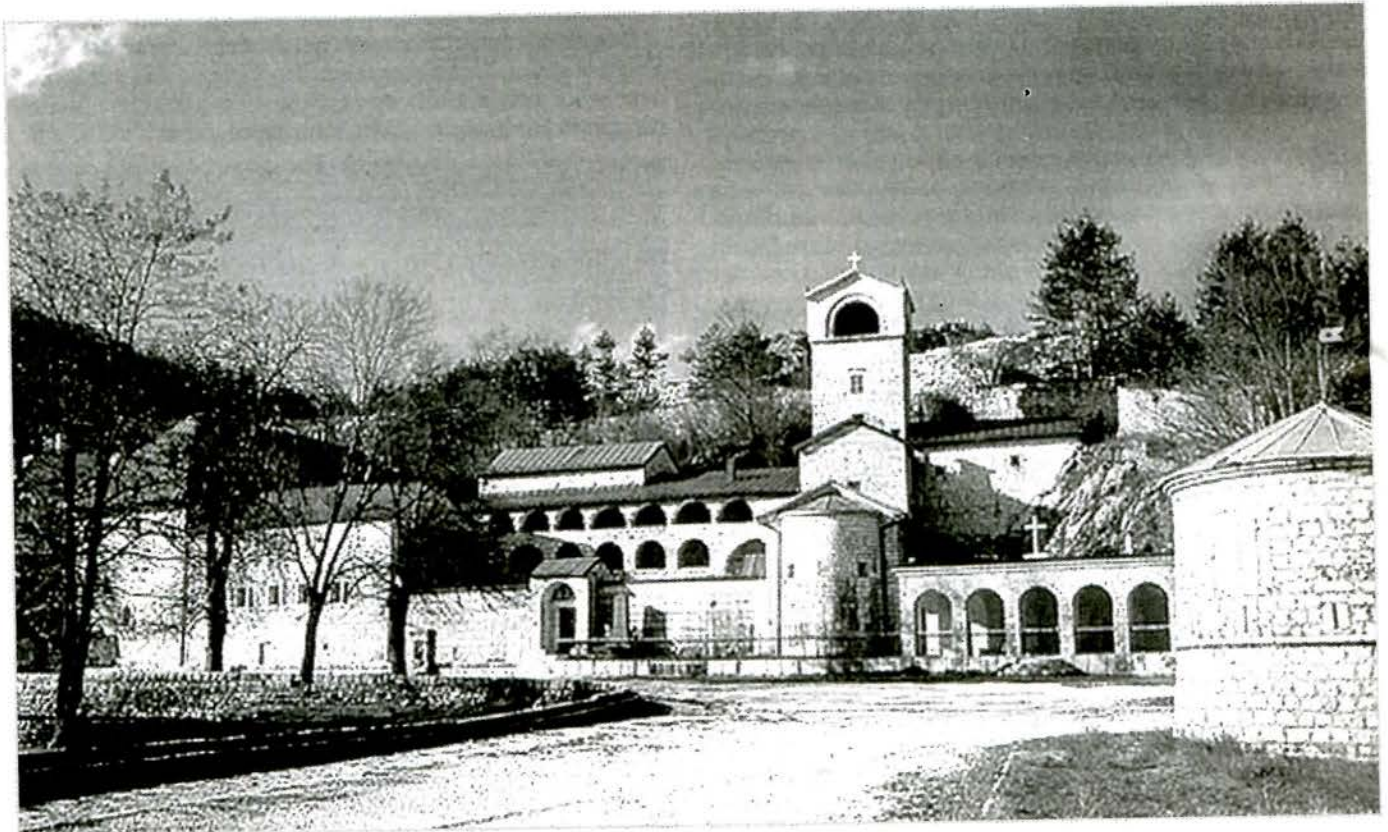
- У раздобљу од увођења вишестраначког система у Црној Гори 1990. године па до наших дана милијантинска антисрпска хистерична идеологија је колективни психолошки идеал, или боље рећи, омиљени дејствијски маса. Само малобројна српска заједница није јој се приклонила. Да би се разумјели дубљи разлози ове несвакидашње појаве, неопходно је обавити темељна историјско-дисциплинарна истраживања. Бројни подаци који би на суштински начин указали на реалне узроке овог феномена још увијек нијесу досиђућни научној јавности. И неће бити још задуго. Они су чувани у архивама домаћих и иностранних објављивачких, војних и политичких центара моћи. Управо зато смо се одлучили да се за сада ограничимо на овај прилог релативно скромног обима. Посвећујем га свим мојим пријатељима и духовним саборцима који смо услед вјерности завјештаним идеалима предака минулих година појединачно или заједно прошли кроз бројна искушења. А њима се крај уопште не назире

Пише: проф. Предраг Вукић

Бројни архивски и литературни извори снагом свог исказа неумољиво указују да је српско национално осјећање било апсолутно већинско национално одређење локалне популације на Цетињу све до свршетка социјалистичке револуције 1945. године. Са промјеном друштвеног уређења у вихору револуције и братоубилачког рата тито-

сти су приступили и промјени колективне националне свијести, како на Цетињу тако и на простору цијеле Црне Горе. Старо цетињско грађанство у послератном периоду постепено се расељавало ван Цетиња.

Са измјештањем главног града Црне Горе у Титоград исељавала се и цетињска популација, посебно образованији и просвећенији дио становништва. Цетињани су појединачно или колективно одлазили у Београд, Нови Сад, Титоград и друге перспективне велеградске центре нове Југославије.

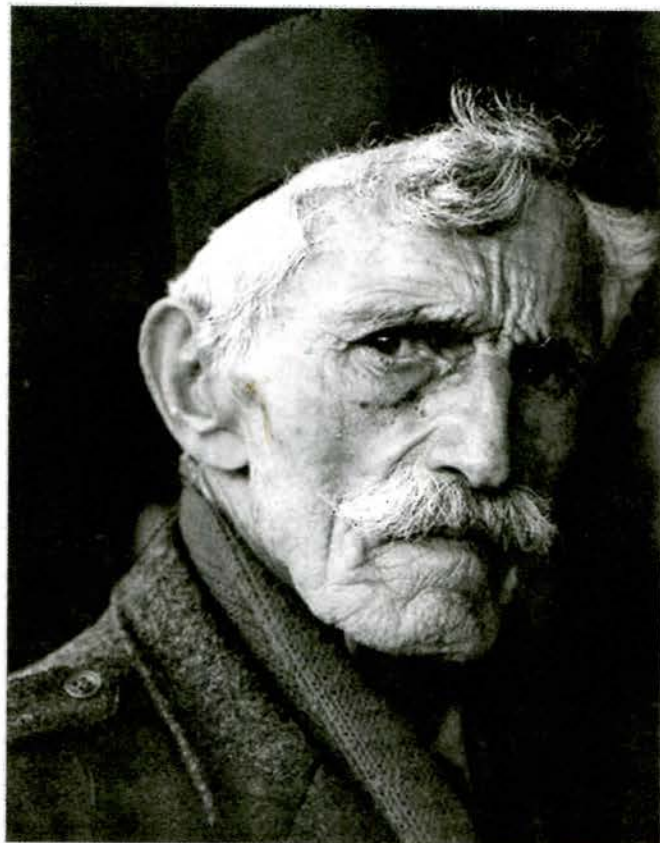

Упоредо са тим, са оснивањем индустријских градских предузећа, која су крајем 20. вијека неславно и дефинитивно пропала, опустошено Цетиње су преплавиле и неконтролисано насељавале бујице сеоског становништва из Катунске и Ричке нахије.

Овај радничко-сељачки плебс, купљен друштвеним становима и углавном незарађеним платама, колективно је усвојио крунска начела брозовске идеологије: милитантни атеизам и плебисцитарну србофобију. Људи су из ових или оних личних интереса мотивисани да свјесно пристану на заборав свог изворног етничког поријекла, традиције, духовности. Темелјна промјена социјалне структуре становништва града омогућила је у знатној мјери ескалацију антисрпске хистерије на Цетињу, почев од 1990. године па до наших дана. Полуписмене и патолошким духом задојене цетињске масе развиле су презир према сваком конструктивном или физичком раду, науци, образовању, просвјети, духовности. Усвојиле су груб патолошки дух утемељен на потрошачком менталитету као основни смисао живљења. Образованији свијет напуштао је Цетиње, и то бесповратно.

Колективни примитивизам гушио је сваку стваралачку иницијативу. И поред таквог друштвеног суноврата којим је Цетиње кретало, колективна србофобија још није била масовно раширена међу цетињским плебсом прије 1990. године. Свршио сам основну и потом средњу школу на Цетињу 1985. Исте године полазим на студије историје у Београд. Полазећи у нову и, разумије се, неупоредиво просвјешенију средину, иза себе сам оставио град који је већ постао синоним провинцијалног примитивизма али не и шовинизма.

Након доласка у завичајни град по свршетку студија у јесен 1989. године налазим темелно измијењену ситуацију. Подстакнута од унутрашњих и спољашњих центара моћи, милитантна србофобија почиње убрзано да се шири кроз психолошки и социјални крвоток цетињских маса. Тзв. антибирокарска револуција у Црној Гори почетком 1989. промовисана паролем *Године пролазе јануаром*, најављује коначно затирање српске националне свијести на Цетињу. Број Цетињана са дефинисаним српским осјећањем већ је сведен на занемарљив проценат. Са оснивањем Либералног савеза Црне Горе, који је формиран управо на Цетињу 26. јануара 1990. године, отпочела је ескалација колективне антисрпске хистерије у индоктринираним цетињским масама.

Милитантна србофобија постаје опијум цетињског полу-свијета. Идеолози Либералног савеза са патолошком мржњом негирају српство као национално одређење старих Црногораца и народу нуде нову историју (наравно, криво-творену), нову „аутокефалну цркву“ (у ствари, антицркву) и нови „црногорски“ језик. Цетињани у огромној већини с болесним заносом и рушилачком егзалтацијом прихватају попућену идеологију као свој поглед на сопствену прошлост и будућност.

За мене остаје непознаница шта је дехуманизоване цетињске масе мотивисало да усвоје србофобију као смисао живљења и да крену путем без повратка, путем који неминуно у суноврат води. Јер, на колективној мржњи не може бити утемељена било каква конструктивна цивилизацијска теквина. Упоредо са успоном антисрпске хистерије цетињска индустријска предузећа пропадају и фактички престају да раде. Цетиње постаје град без перспективе. Њиме царује очај, алкохолизам, наркоманија, криминал, шовинизам, непросвијећеност, агресивност, безнађе.

Владајућа Демократска партија социјалиста почев од краја 1997. прелази на позиције програма Либералног савеза и активно подстрекава шовинизам цетињских маса преваходно усмјерен против Српске православне цркве на Цетињу и српске националне заједнице која је релативно малобројна. На спортским такмичењима која се одржавају у локалном Спортском центру разуларена цетињска омладина, надахнута сабласним злодухом, урла: *Убиј, убиј Србина!* Цетињски митрополит Амфилохије још је од доласка на Цетиње посебно изложен оркестрираној и хистеријској демонизацији. Цетињски либерали (у ствари, неонацисти) увредљиво му кличу: *Ристио сојоно!* (Ристо је свјетовно име митрополита Амфилохија.)

За малобројне Србе на Цетињу стање постаје неподношљиво. Они су суочени са увредама, актима насиља и колективним бојкотом големе већине Цетињана. Са прото-

ком времена људи почињу сасвим оправдано страховати за будућност својих породица и одлучују се на појединачно или колективно иселјење. У појединачним случајевима родитељи остају на Цетињу, али своју дјecu мотивишу да се трајно иселе на неко безбједније одредиште.

Ипак, све до смјене Слободана Милошевића у јесен 2000. године српска заједница на Цетињу не показује знаке масовног осипања и смањења. И поред ратова у блиском сусједству, Срби на Цетињу показују чврстину и одважност стајући и пред мноштва искушења у свом завичају. Пад Милошевића и пораз удружене опозиције на вишестраначким изборима у априлу 2001. указао им је да је режим Мила Ђукановића дугорочно несмјенљив и да искушењима нема краја. Људи се све више питају каква будућност очекује њих и њихове породице. Многи од њих просто желе да себи и својој породици обезбиједи живот достојан човјека. Живот без мржње, без насиља, без биједи и сиромаштва. Живот у којем ће моћи сасвим слободно да исповиједају своју вјеру и народност. Живот у којем ће им бити суштински загарантована лична и имовинска сигурност. А такву сигурност на Цетињу, па ни у Црној Гори уопште, не могу очекивати. Просто зато јер је сама државна власт носилац несигурности, србофобије, насиља и криминала. Исто тако, Срби на Цетињу не желе да их задеси судбина њихових сународника у Хрватској, Сарајеву или Космету. А то је сасвим реално очекивати. Сви ови разлози утицали су да се један број Срба трајно исели са Цетиња. И са простора Црне Горе, разумије се.

У септембру 2001. дефинитивно се иселио са Цетиња у Колорадо Спрингс (САД) службеник Хидрометеоролошког завода Црне Горе Михаило-Мико Поповић, по студи дипломирани астрофизичар. Са собом је повео супругу Је-

лену (рођ. Баровић) и два малољетна сина: Данила и Павла. Мико је интелектуалац племенитог духа и свестраног образовања. Надахнут је православном хришћанском етиком. Данас предаје у специјализованој средњој школи у Колорадо Спрингсу. Мноштво разлога мотивисало га је на трајно иселјење у САД. Али један од њих је посебно битан. Уочи одласка рекао ми је: „Не желим да моје синове васпитавају у антисрпском духу и окрену против свог оца. А то ни се могла лако десити ако бих остао на Цетињу. Одлазим, јер желим да мојим синовима обезбиједим спокојно дјетињство, а себи и својој супрузи живот без биједи и неизвјесности.“ То му је и пошло за руком. Након одласка у пензију, у новембру 2001. са Цетиња у Панчево преселио се Александар-Ацо Весковић, бив. начелник стоматолошке службе у цетињском Дому здравља. Весковић је увјерени Србин. Он је син мајора Андрије Весковића, којег су комунисти из заседе лишили живота у Поткомовљу априла 1943.

Антисрпска хистерија која је са протоком времена добијала на све већем залету мотивисала га је да се трајно пресели у Војводину. Није био једини. У јуну 2003. пензионисани професор математике у цетињској гимназији Војислав - Буда Гледић трајно се преселио у Београд. Патолошки дух цетињског полусвијета подстакао га је да лични смирај потражи изван Црне Горе. И није погријешило. Понекад навраи на Цетиње дан-два. И одмах одлази. Једном ми је рекао: „Да нијесам благовремено отишао у Београд, вјероватно бих завршио на цетињском Новом гробљу.“ Будов отац Мане Гледић, Србин из Лике, доселио се 1937. из Липовог поља код Госпића на Цетиње. Имао је четири сина.

Осим Буда сви су се остали у међувремену упокојили. Гледића на Цетињу више нема. Интересантна је судбина Вукашина Радусиновића. У питању је образован и перспек-

тиван цетињски интелектуалац чије вријеме тек долази. Мој пријатељ, увјерени Србин. Рођен је 1978. на Цетињу. Студије електротехнике завршио је у Подгорици. Будући да као Србин није могао добити пристojну службу у Црној Гори одлучио се на иселјење. У новембру 2004. одлази у Лондон. Двије године касније, у новембру 2006. добија намјештење у реномираном лондонском пројектном бироу. Постаје члан Инжињерске коморе Велика Британије.

Разумије се, не намјерава да се враћа. Навео бих и пријер Цетињанке Александре Вулећић, која је годинама руководила дјечијим хором „Св. Петар Цетињски“ при цетињском манастиру. Почетком 2006. дипломирала је на Одсјеку за учитељске студије на Филозофском факултету у Никшићу. Већ у септембру исте године као професор разредне наставе добија намјештење у основној школи „Стеван Дукић“ у Београду. Сасвим разумљиво, не размишља о повратку. Њена млађа сестра Наташа студира славистику (одсјек за руски и чешки језик) на београдском Филолошком факултету. Зар је неопходно нагласити да и она жели да остатак живота проведе у Београду?... Јер, чему се враћати? И коме? Мржњи, биједи, насиљу, таворењу...

Онај ко себе осуђује на таворење у атмосфери беспућа и безнађа реално себе осуђује на лагано и неумитно умирање. Знам то из личног искуства. Поучан је и примјер Бранка Ј. Маркуша, који је гимназију завршио на Цетињу, а студије медицине у Београду. По свршетку студија, добио је намјештење на београдској Војно-медицинској академији. У Београду је формирао и породицу. На повратак у Црну Гору не помишља. Своју будућност по природи ствари везао је за неупоредиво цивилизованију средину од цетињске. Посве очекивано.

Дипломирани ентолог Душанка Огар, Српкиња из Војводине, добила је 1974. намјештење у цетињском Државном музеју. Како је вријеме протицало суочавала се са појединачним изливима србобобије. Навео бих један карактеристичан примјер. У току сједнице радничког свјета музеја 1985. године један музејски радник јој је рекао: „Тебе је српска свиња правила.“ Иста увреда наговјештавала је долазак бесудних времена и на ове просторе. Кад су цетињски либерали почетком 90-их година отпочели форсирати и ширити усташоидне идеје, Душанка се ријешила на иселјење. У августу 1992. дефинитивно одлази са Цетиња. Добила је намјештење у Завичајном музеју у Сомбору. Стоматолог Душан Бјеговић дошао је 1994. из Новог Сада на Цетиње са супругом и отворио приватну стоматолошку ординацију.

Својим професионалним и љубазним односом према пацијентима стекао је повјерење и поштовање многих Цетињана. Међу њима и немалог броја оних којима је србобобија постала суштинска филозофија живљења. Али атмосфера континуиране неизвјесности, напетости и бесперспективе која већ годинама систематски разграђује дупе Цетињана, као и чињеница да му се супруга није могла прилагодити стресним условима живота, мотивисала га је да се након десетак година боравка и рада у новој средини одлучи за повратак. Крајем 2006. трајно одлази у Нови Сад. Разумије се, број иселених Срба са Цетиња знатно је већи. Наводим само неколико примјера, који су ми прилично познати.

У минулим годинама упознао сам и неколико старих Цетињана, који су до краја живота остали вјерни завјетним идеалима предака, *православљу* и *српству*. Али, биолошка редукција учинила је своје. У марту 2003. упокојио се у 87-ој години живота Саво Вуков Шпадијер, бивши потпредседник Епархијског савјета Цетињске Митрополије. Чврст и увјерен Србин. Такав је и остао до кончине своје. Сломила га је смрт сина јединца Вука, који се након дуге и тешке болести упокојио почетком 2001. у 43-ој години живота. Вука сам знао.

Био је чиновник цетињског архива. И он је био утемељен у српском осјећању, као и отац му. Али зла судбина учинила је своје. Вуко није имао порода. Крајем 2003. године упокојила се и Вукова мајка Олга. Тако се угасио један племенити дом са фаталним исходом. Познавао сам и Сава Марковића, чиновника у пензији, који је редовно присуствовао св. служби и цетињском манастиру. Прислонио би се уз ћивот Св. Петра Цетињског и тихо му се молио. Мирно би одстојао до краја литургије и потом одлазио кући. Упокојио се 1996. У дивној успомени остала ми је и наставница у пензији Ана Перовић, која је обитавала у свом скромном дому у цетињском приградском насељу Груда.

Памтим је као поносну, просвијетљену и увјерену Српкињу. Упокојила се у новембру 2006. у 77-ој години живота. У децембру исте године упокојила се у 82-ој години живота и Смилка Поповић, мајка Мика Поповића, која је вјеровала у исте идеале као и њен син. Како сам већ напоменуо, породица Мика Поповића живи у САД, док Микова сестра Радмила одавно обитава у Београду. Поповићи више не живе на Цетињу. Иза њих је остала само скромна породична гробница на старом цетињском гробљу иза капеле Св. Богородице у Доњем Крају, са земним остацима Микових родитеља: оца Спасоја, који се упокојио још 1973, и мајке Смилке. Таква судбина неумитно очекује и остале цетињске породице које су све до данас сачувале српско национално осјећање. А број таквих породица није велик.

Сви наведени показатељи евидентно указују да је српска национална заједница на Цетињу пред изумирањем и коначним ишчезнућем. То је чињеница која се не може оспорити. Примјера ради, према попису становништва извршеном у Књажевини Црној Гори 1909. године Срби су на Цетињу чинили 96 одсто становништва. У етнографској студији „Ријечка нахија у Црној Гори“ Андрија Јовићевић је још 1911. записао: „Становништво Ријечке нахије је српско и осим Срба нема других народности.“ Али времена се мијењају и људи у њима.

Само 94 године касније, на попису становништва у Републици Црној Гори извршеном у новембру 2003. године Срби на Цетињу чине непуних 5 одсто становништва. Шта се десило у међувремену? Револуционарна промјена историјске националне свијести и зналачки изведена манипулација цетињским масама у духу колективне политичке патологије и духовне деструкције дефинитивно је и трајно елиминисала српску националну мисао са ових простора. Коначно ишчезнуће српске заједнице са Цетиња релативно је лако предвидјети. И овако малобројни и препуштени сами себи, од свих политичких фактора остављени на милост и немилост локалним неонацистима, Срби на Цетињу се годинама окупљају једино и искључиво око Црногорско-приморске Митрополије.

У питању је једина институција у коју се могу барем дјелимично поуздасти, сматрати је својом и од ње очекивати разумјевање и духовну потпору. Са протјеривањем митрополита Амфилохија и свештенства и монаштва Српске православне Цркве са Цетиња, чему државна власт у Подгорици објективно тежи, нестаће и српске заједнице на цетињским просторима. Преостали Срби или ће сами отићи или ће бити протјерани. Уосталом, локални неонацисти годинама најављују не само изгон Митрополије са Цетиња већ и протјеривање све малобројне српске заједнице из града. Изгон митрополије само је питање времена. Индоктринирана усташидним духом, голема већина Цетињана не осјећа је својом духовном заједницом већ плебисцитарно подржава секту Мираша Дедејића.

Митрополија је, изузев неколико вјерујућих породица и појединаца, суштински остала без сопствене пастве. Али неповратно и трајно удаљавање цетињске популације од православног духовног модела почело је много раније, још 1941. Исти процес сада само улази у своју завршну етапу. У том погледу није се умјесно заваравати. Српска православ-

на црква на Цетињу нема будућности просто зато, јер је број Срба у овој средини маргиналан. Дошло је до корјените промјене културолошке и народносне свијести локалног становништва. Некада протагонисти српске националне и државотворне завјетне мисли, Цетињани су у међувремену постали слѣдбеници милитантног антисрпства и усташидних идеја. Али, ако се народ промијенио, Митрополија је остала иста. Она се није прилагодила духу времена. Остала је зато чистачки изворне историјске и националне мисли Црне Горе.

И некидашњег Цетиња, разумије се. Оног Цетиња које живи у нашим успоменама и о коме се некад пјевало уз струне гусала. Оног Цетиња којег одавно више нема. Управо зато Црква је фактички остала без пастве, окружена популацијом са нескривеним непријатељским намјерама. Зато, како рекох, изгон Митрополије са Цетиња и оно мало Срба што је остало на Цетињу неминовно ће морати отићи. Остаје само отворено питање да ли ће се српска заједница повући са ових простора у пламену братоубилачког рата који владајућа политичка групација увијек може испровоцирати, или у неким мирнијим условима. Једно је сигурно: и оно Срба што стицајем околности још обитава на Цетињу размисли о одласку из ове долине незнања. И у тишини и породично интими својих домова припрема се за тај чин.

Наравно, континуирано исељавање Срба не одвија се само са Цетиња већ и са подручја Републике Црне Горе уопште. Навео бих неколико примјера, који су ми познати. Професор на Филозофском факултету у Никшићу и бивши савезни министар вјера Богољуб Шијаковић у јуну 2002. наменован је за редовног професора на Богословском факултету у Београду. Политички дебакл опозиције у Црној Гори и смишљено ширење антисрпске хистерije мотивисали су га да се одлучи за трајно пресељење у Београд. Адвокат Мирослав Ђукић трајно се преселио из Подгорице у Бањалуку.

Бивши радник Савезне управе царина Богдан Кнежевић са млађим братом Милошем преселио се из Подгорице у Београд. Асистент на Природно-математичком факултету у Подгорици Владимир Божовић у августу 2004. одлази на четворогодишњу специјализацију у САД. Уочи одласка у Америку срели смо се у Цетињском манастиру. Рекао ми је да не намјерава да се враћа у Црну Гору. „Недостаје ми ваздуха. Недостаје ми слободе“, поручио ми је. Зар је неопходно рећи да је Владимир увјерени Србин? Из Никшића у Београд са родитељима прелази дописник Радио-Светигоре Спиридон Булатовић.

Из Бара са цјелокупном породицом у Нови Сад одлази Радослав Стојановић, бивши члан Главног одбора Народне

странке. Из Улциња преселио се у Београд Младен Никић, приватни предузетник, иначе бивши члан главног одбора Социјалистичке народне партије Црне Горе. Из Подгорице у Београд одлази члан Главног одбора Српске народне странке Мирослав Влаховић. Из Никшића преселио се у Земун Војо Станишић, власник издавачке куће „Јасен”. Јовица Вујовић из Подгорице, син академика Дима Вујовића, са целокупном породицом преселио се у Београд одмах након референдума 2006. У априлу 2007. новинар и публициста Војислав Белоица преселио се из Херцег-Новог у Београд. Пјевач народне музике Зоран Калезић, у минулим годинама познато име и на широм бише Југославије, у току 2002. трајно се преселио у Чикаго.

О разлозима који су га мотивисали на тај преломан корак Калезић у изјави „Вечерњим новостима” од 24. јануара 2005. поред осталог каже: „Нисам могао да се снађем ту где се још прича ко је за Мила, ко за Момира, ко је у „Јулу”, а ко у „августу”. Не желим да ме ико прозива. Отишао сам, јер нисам желео да будем лош Црногорац у Београду, нити лош Србин у Црној Гори. Срећан сам што сам рођен у селу Косов Луг, али сам и поносан што ми је Београд све пружио као најбоља мајка. У Америци планирам да останем до краја живота. *Побеђао сам да сјасем своју душу.*”

Сви поменути појединци иселили су се из Црне Горе између 2001. и 2007. Неки од њих су моји пријатељи и мени драги људи. Са већином њих сам разговарао о разлозима који су их подстакли на одлазак. Општа несигурност, недостатак било какве перспективе за породицу, губљење вјере у неко боље сјутра, антисрпска хистерја и жеља да се себи и својој породици обезбиједи живот у спокојству, мотивисали су их да се одлуче за трајно исељење из Црне Горе. Разумије се, осим општих мотива постоје и појединачни мотиви, који су сваког од њих индивидуално подстакли да предузму овај судбоносни корак. Поменуто само оне случајеве исељавања који су ми лично познати. По одласку из завичаја већина њих одлази у Србију а мањи број у европске и прекоморске земље. Иначе, о исељавању Срба из Црне Горе нико не води статистику, тако да укупан број исељених није познат. У питању је процес који и даље траје. И крај му се не назире.

Мали број Срба са приморја, а посебно са сјевера, који је након отцјепљења остао да живи у свом завичају, већ је покупувао некретнине у Србији спремајући се да трајно напусти Црну Гору у случају братоубилачког рата или озбиљног погоршања безбједносне ситуације. На ову све масовнију појаву осврнуо се и потпредседник Скупштине Србије Божидар Делић, који је у изјави подгоричком дневном листу „Дан” од 27. јуна 2007. поред осталог рекао: „Уочљиво је да

Срби из Црне Горе купују некретнине у Србији. Очигледно је да у Црној Гори, која стално истиче демократичност, Срби који другачије мисле не виде перспективу и осјећају се као грађани другог реда.”

Уосталом, у питању су чињенице чију је вјеродостојност релативно лако провјерити.

Сеобе Срба су саме по себи тихо етничко чишћење. Оне по природи ствари претходе братоубилачким сукобима и у суровим разрачунавањима и сатирањима. Управо су појединачне и масовне сеобе Срба из Хрватске, Босне и Херцеговине и Косова и Метохије које су се са ових простора тихо и непримјетно годинама одвијале у бесудним временима титоизма и посттитоизма као по неком неписаном правилу представљале увод у бескрупулозни ратни финале, који је уследио на свршетку другог миленијума. Зар у Црној Гори може бити другачије? Страховања да се Црној Гори не понове трагична искуства неких сусједних република и народа сасвим су оправдана.

Сјећања на комунистичке јаме безданице из тзв. социјалистичке револуције дубока су и неизбрисива. Црногорски неонацисти, надахнути патолошким поривима, сабласно прозивају авети прошлости усташиодним порукама и пријетњама. Њихово неодговорно, бахато и морбидно понашање Црну Гору хипотетички може увести у хаос и лудило братоубилачког рата. У том случају, опстанак Срба на простору Црне Горе неминовно би био доведен у питање. Њихову даљу судбину одређивао би сложен низ унутрашњих и спољних фактора, али и реална способност њих самих да се изборе за своје мјесто под сунцем и живот достојан човјека.

Али, да се вратимо Цетињу. Негативни демографски трендови неумољиво опомињу да упоредо са нестајањем српске националне заједнице на Цетињу постепено и неумитно нестаје и Цетиње као урбано насеље. Већ годинама стопа морталитета неупоредиво је већа од стопе наталитета. Само у раздобљу између 1991. и 2003. број становника цетињске општине опао је за 1760. То су званични подаци.

Према незваничним подацима, број становника је суштински опао за више од 2000. Процес одумирања становништва наставља се. Занимљиво је напоменути да су негативни демографски трендови на Цетињу отпочели управо када је отпочела индоктринација цетињских маса милитантним антисрпством. Сагледавањем релевантних чињеница закључак је неминован: *Српство је уздигло и афирмисало Цетиње. Антисрпство ће га уништити.* Српска заједница на Цетињу осуђена је на изумирање и нестајање. Али иста судбина очекује и престони град Црне Горе.

Негација сопствене нације

- *Несхватљиво је да је јавно одрицање себе и својих достигнућа, присвајање туђица, за сваку осуду. Будимо оно што јесмо. Не негирајмо себе, своје способности и достигнућа. Запад нам у мноштво чему може завидети. Имитирајући Запад и удварајући му се, клечајући на колена, ниско падамо и понижавамо сами себе*

Пише: Сава Видановић

Мотивисан оним што сам приликом овогодишње посете отаџбини Србији доживео и видео на улицама Београда, специјално на ТВ екранима сматрам да то заслужује пажњу. Износећи моја запажања, желим да покажем нацији колико негирамо себе, присвајањем свега што нам Запад нуди од рокенрола, Мекдоналда и Кока-коле, до лимунада на екранима различитих квизова и шпанских серија; да прикажем свакодневни живот и дешавања на улицама наших градова; све оно што ружи престоницу Србије и српски народ; да прикажем живот ван кућа, на улицама наших градова. Улице пуне шетача, беспосличара, превараната, продаваца свега и свачега. Бранковом улицом, испод подземног пролаза немогуће је проћи од уличних тезги и просјака Цигана са бебама у наручју.

Од западоманије до содомије

Та ружна слика виђена београдским улицама уместо европске метрополе оставља утисак једне сиромашне најобичније паланке. Свуда иста слика и по градовима у унутрашњости. То није све.

На државној и локалним телевизијским екранима завладала је западоманија.

Имитација Запада и превише на рачун онога што је домаће, наше. Газимо себе, а величамо туђе. С правом се може чути на Западу и од српских непријатеља да јавно признајемо сопствене кривице и геноцид над другим у окружењу и највећим прогонствима Срба из Хрватске и Косова и Метохије пред крај двадесетог века...

Наши државници признају кривице сопственог народа.

Због тога се јавно извињавају свима који окривљују Србе. Сви остали су крволочни вуци.

Медијски трикови

Кад гледате ТВ програме, на први поглед стичете утисак да је реч о неком страном програму.

Исувише имитације Запада и давања простора западним тековинама. Од реклама до западних серија и квизова све мирише на бајато страно.

Поред многобројних лимунада на ТВ репертоарима српских мрежа могу се видети и емисије које немају никакву уметничку вредност вредне промена, чији је циљ користо-

љубље, или просто речено плъчкање грађана. То су такозване наградне игре путем телефона. Реч је о легализованој плъчки грађана путем специфичних наградних игара ТВ кућа у сарадњи са Телекомом Србије.

На очиглед власти одвија се легализована плъчка грађана од стране ТВ кућа и Телекома Србије. Све то далеко од очију оних који су надлежни и најпозванији да се позабаве том врстом делатности. Напротив, такве емисије су свакодневице. ТВ куће Србије креирају наградне игре за гледаоце путем телефона и свакодневно празне цепове учесницима у тој игри. Поента је у томе да се што већи број гледалаца укључи у игру и сваки телефонски позив што дуже задржи на линије и постигне максимум импулса. Учесници у игри ће касније, кад добију рачун за то задовољство, схватити суштину игре.

Ради илустрације навешћу наградну игру ТВ Бијелине. У посебном сећању ми је остало то силовање гледалаца од

стране водитељке да се прикључе игри... Водитељка најављује награду да тачно одговори име животиње са три слова. Не може бити лакши одговор, па ипак, нико не осваја предвиђену новчуну награду. Само водитељка зна о којој је животињи реч. Смишљеном тактиком сваки позив се претходно задржава од стране оператера објашњењем – ушли сте у систем, морате сачекати на ред. За то време импулси се откуцавају. Након извесног задржавања и направљених телефонских импулса, одговорно лице вас укључује у игру... Тек онда саопштавате замишљени одговор, рецимо вук. Е није, нисте погодили... Идемо даље. Други играч који је добио пропусницу оператера каже: рак. Е, није рак, није ни вук. Водитељка дарежљиво повећава награду суму на 10.000 евра, само да привуче што већи број играча. Учесници се јављају, дају своје одговоре, али нико да погоди име животиње са три слова о којој је реч у игри. Телефони зврпе до усијања, али срећног добитника још увек нема. Водитељка вас и даље силује да наставите са игром, да зовете. Хајде зовите, зар ћете пропустити награду од 10.000 евра? Не могу да схватим да досад нико није дао прави одговор на тако лако питање. Да видимо ко ће бити срећни добитник 10.000 евра. То нема нигде само код нас на ТВ Бјељина... Хајде, пожурите. Правом добитнику ће добро доћи 10.000 евра. Зар је могуће да никоме не требају паре? Није вук, није рак, није рис, која је то животиња са три слова? Пожурите и постаните срећни добитник. Није мала пара 10.000 евра. Само за неколико секунди, постаћете срећни добитник... И тако водитељка меље ли, меље. Ражвалавила се од приче, али правог одговора нема све до краја емисије. Крај је емисије, без одговора о којој је животињи реч. Данас нисте срећне руке. Покушајте сутра, можда ћете бити боље среће. На сутрашњем програму треба погодити колико кругова на екрану видите, или погодите име личности на екрану... И све тако до нових трикова и преваре претплатника, који кад добију телефонски рачун схвате колико су лакши и како су преварени. Кад укључе ТВ и случајно препознају лик водитељке која их је насамарила, најчешће се гаси ТВ, или пређе на други програм, или једноставно пропрати сочном псовком.

Просто невероватно каквим се све средствима и триковима користе ТВ куће да дођу до што већих прихода. Случај тих забавних игара коментарисао сам са појединцима и сви листом се слажу да је то организована легална пљачка грађана од стране ТВ кућа и Телекома Србије. Незванично у Телекому Србије кажу да они добијају свој део по уговору према утрошеним импулсима и да они само наплаћују своје услуге, као и сваком кориснику а да немају ништа са пљачком коју спроводе ТВ куће. Поставља се питање: како до сада нико од органа власти није стао на пут тој јавној пљачки грађана?

Уредници програма би требало да се постарају да понуде добре програме гледаоцима и на тај начин омасове гледаност, оправдају своју постојаност. Све су то копије западног шунда. Ако је то могуће на Западу, зашто би било забрањено код нас. Питам се само: ко то гледа толике шпанске серије скоро по читав дан и такве глупе наградне игре на свим

ТВ каналима у Србији?! Каква је сврха гледања тих серија, квизова и наградних игара, шта се тиме постиже? Да ли треба показати како смо ми гладни западних уметничких достигнућа, или је у питању сиромаштво нашег духа па се задовољавамо таквим западним лимунадама, или пак нечим треба испунити време ТВ програма или постићи крајњи циљ – пљачку грађана?

Много је корисније, па и занимљивије, да се свету представи наша стварност, лепоте наше земље и свакодневна догађања, него те шпанске серије, разноразни безвредни квизови.. Данас на нашим ТВ екранима скоро све је вештачко и увозно, бајате западне лимунаде. Чак и рекламе на ТВ екранима су у духу западног морала. Свесно негирамо наше постојање, лепоту земље, традицију и духовност.

Неко је намерно саботирао представљање наше земље на америчкој Си-Ен-Ен телевизији, приказивањем неке цркве на Дунаву са румунске стране, и то за астрономски износ у америчким доларима. Неко је свесно саботирао и ниско ништа. Свесно духовно и физички нестајемо, поред веома слабог наталитета, који прети нестанку нације. Зашто се не окренемо себи, нашој будућности, култури, достигнућима и покажемо свету ко смо и шта смо, шта су српски умови даровали човечанству? Да данас Србија није баук, Срби нису геноцидан народ, лоши момци, како су нас представљали на Западу, већ здрава и умна нација, која је задужила човечанство многим достигнућима. Да је Србин Никола Тесла, за кога многи и не знају, или неће да знају, нанадмашни геније заслужан поштовања, јер је својим изумима задужио човечанство. Осветлио је планету, ударио темеље данашњим достигнућима у електротехници, освајању свемира и комуникацији. Да је творац телефона Пупин такође Србин из Иђоша, такође својатан од наших суседа. Да је Србија спортска сила која у новије време свакодневно доказује своје успехе и достигнућа на светским борилиштима. Неко покушава и данас да својата наше геније и спортске звезде. Наши спортисти задивљују свет својим успесима. Најбољи пример је недавно био случај нашег тенисера Новака Ђоковића у Монреалу на Розерс тенис турниру, намерно или тенденциозно, званично проглашен победником, којом приликом је представљен као Хрват. Само реакција Ђоковића, гледалаца, спортске федерације Србије, довела је до званичног извињења организатора турнира и спортске федерације Канаде и самог спикера, коментатора турнира. Да се поткрала наводно ненамерна грешка да је Ђоковић приказан као представник друге земље, намерно прелазећи преко тога да се спомене име Хрватске и не потражи прави разлог те погрешне најаве. У данашњој игри наше тенисерке Јанковић на турниру у Торонту, исти спикер је можда из гриже савести, или да исправи једном начињену грешку, безброј пута нагласио да је Јанковићева тенисерка Србије.

Несхватљиво је да је јавно одрицање себе и својих достигнућа, присвајање туђица, за сваку осуду. Будимо оно што јесмо. Не негирајмо себе, способности и своја достигнућа. Запад нам у много чему може завидети. Имитирајући Запад и удварајући му се, клецајући на колена, ниско падамо и понижавамо сами себе.

Просто невероватно каквим се све средствима и триковима користе ТВ куће да дођу до што већих прихода. Случај тих забавних игара коментарисао сам са појединцима и сви листом се слажу да је то организована легална пљачка грађана од стране ТВ кућа и Телекома Србије. Незванично, у Телекому Србије кажу да они добијају свој део по уговору према утрошеним импулсима и да они само наплаћују своје услуге, као и сваком кориснику а да немају ништа са пљачком коју спроводе ТВ куће. Поставља се питање: како до сада нико од органа власти није стао на пут тој јавној пљачки грађана?

Опасни пројекти у плановима албанских терориста

Главни град Албаније биће Солун

- *Књига Дејана Лучића „Краљевство Хазара” и остала је обавезна литература професора који је чинијају по школама кријући се од колеџа. Дејан Лучић је историју преврнуо као рукавицу и њену суштинску преснуо пред шокиране читаоце, рекао нам је један љубоморни „професионални” историчар*

Неки чланови Либерално-демократске партије, у својој бази, заговарају јавно жигосање овог писца и забрану његових књига „Тајне албанске мафије” и „Краљевство Хазара”, ваљда због налога својих спонзора.

Дејан Лучић је постао институција у Србији која својом речју открива истину, и то брито и јасно. Он није обичан писац и зато је тешко представити га. Рецензент је „Геополитике” Александра Дугина, саветника Владимира Владимировича Путина. Књига „Краљевство Хазара” посвећена је Дејвиду Рокфелеру и пријатељу његових пријатеља. О Лучићу се говори да је саветник и консултант „тамо неких”...

- **Па добро, Лучићу, када излази други део „Краљевства Хазара”?**
– До лета.

- **Почињемо разговор о геополитици и писац нам објашњава шта је то „таласократија”, појам који је код нас дошао преко Александра Дугина.**

– Појам „таласократија” у себи садржи господаре мора и обала, то су данас САД и Велика Британија, као осовина плус Канада и Холандија. У тај савез Другом светском рату увучена је Француска а окупацијом и Немачка и Италија. Да би компензовали фрустрацију Немачке и Аустрије, због валзалства – господари мора нуде им реконструкцију Аустроугарске и продор на Исток, али под плаштом НАТО-а. Прва фаза тога било је рушење комунизма, уз помоћ католичанства на северу Европе и рушење Југославије уз помоћ католика и муслимана. Логичан след је био стварање Словеније и Хрватске и то под патронатом Ватикана, Беча и Берлина, стварање Босне и Велике Албаније у савезу са исламистима. „Таласократија”, којом у сенци управљају Хазари (Ашкенази), вуче конце преко Билдербега, на оперативном нивоу – а у позадину се не види Космет – 300. За нас је тај Билдербег кројач судбине. Чича Адолф Марти Ахтисари је мали курир, на великом задатку рушења Уједињених нација и међународног правног поретка. Циљ је стварање општег хаоса, што је мото владара из сенке, „кроз хаос до новог светског поретка”.

- **Данас је на реду Космет, сутра неко други...**

– Наравно, важно је да се направи преседан, а онда то постаје ново правило.

- **Недавно сте поменули да је Пољска савезник САД и Британије против Русије...**

– Да, то је озбиљан војнички народ, али они су самоглави као Срби, и у будућности биће предмет трговине између Не-

мачке и Русије. Немачку интересује угаљ у Пољској као што је интересује на Космету. Та земља мора да дође до горива, јер не могу се ослањати само на руски гас. Зато Пољска чим изгуби геостратешки значај за САД престаје да буде бедем против Руса.

- **Када до тога долази?**

– Када се распадне Европска унија, а то је питање времена. Послије тога се прави осовина Берлин–Москва–Токио, где ће Париз и Пекинг да буду партнери. То ће бити савез континенталних сила којем ће се прикључити Јапан и он треба да стабилизује планету.

- **Хладни рат САД према Русији изазван је експанзијом Европске Уније и Англосаксонаца према Истоку, колико је то опасно?**

– Опасно јесте, али мислим да ће разум и страх зауставити коначно решење за планету Земљу.

- **Да ли је можда све то игра, као претходни хладни рат?**

– Затезање односа између Русије и САД и део светске игре, како би оба председника ојачали своје унутрашње позиције, али и позиције на међународном плану. Нови „хладни рат“ може потрајати десетак година. Стварни рат ће бити индиректан и водиће се преко мањих држава. Русији одговара одлагање, као и Кини, а Америци је потребан предах. „Тајминг“ им је различит, Сирија и Иран, као и однос са Израелом су окидачи новог сукоба. Но, напад на Иран је само питање времена, мете напада су одређене чак су и објављене. Уништавање Персије, древне цивилизације, нови је геноцид после Индијанаца, Јапанаца, Арапа... А свет ћути.

• **Јасно нам је шта је „таласократија“, ко чини континенталне силе?**

– То су силе копна. Пре свега Русија, Кина, Иран и Индија. По дефиницији закона то су Француска и Немачка, Турска и Египат, али оне су под патронатом „таласократије“ и не могу да господаре својом судбином.

• **Зашто?**

– Зато што постоји систем контролисаног тероризма којим се ове државе лако урушавају.

• **На пример?**

– Немачка и Италија – црвене бригаде. Француска, Турска и Египат – исламски тероризам. Немачкој се такође данас прети исламом. Исламски тероризам је полуга утицаја „таласократије“ на оне континенталне силе које су промениле свој природни табор.

• **Хоћете да кажете да је рат против терора исламиста обична фарса?**

– Наравно. Муслиманску браћу у Египту су направили Британци, Талибане Американци, Осам Бин Ладен је њихова играчка, а Ал Хазира (гласило муслимана) је медијски покрет МИ-6 и Мосада. То је гласило преко кога се оглашавају исламски терористи кад год треба „таласократији“. Да ли треба да вам откријем ЦИЕ, БНД и Иранске тајне службе БЕБАК у Босни и у Рашкој области. Да ли мислите да иза Вахабитског исламског фундаментализма (који долази из Саудијске Арабије) – не стоји ЦИА? Тај покрет делује и у Чеченији против Руса. Ко је у позадини? Па ЦИА, а изнад Билдерберг, Трилатерална комисија, Савет за иностране послове (ЦФР), Краљевски институт, а онда као капа – Комитет 300. Све то је организована хазарска мафија.

• **Зашто је „таласократија“ против Срба?**

– Зато што су против Руса. А ми смо по дефиницији „таласократије“ пред стража Москве, сада Путина. Због наше улоге пред страже Русије, побијени су и протерани Срби у Хрватској у Другом светском рату, под Павелићем (британско-италијанским агентом) – и на крају 20. века под Туђманом (Хазаром) немачко-ватиканским агентом, који је имао снажан линк према Британцима и Американцима. Не заборавите, Срби су протерани из Хрватске уз помоћ Американаца.

• **А Босна?**

– Бомбардовањем од стране Американаца, и наоружавањем Хрвата и муслимана од стране Немачке и исламских земаља, планове и обуку су одрадили Американци преко пензионисаних генерала. Да се Срби брзо не би сетили.

• **Косово и Метохија?**

– Безочна агресија уз помоћ терора од стране „таласократије“ и њене песнице НАТО-а.

• **Црна Гора?**

– Да би се Србија одвојила од мора, односно у позадини Русија – којој треба поморска база на Јадрану, одвојена је

Црна Гора од Србије. Сада је процес кроатизације Црне Горе и њеног прелажења на унију за десетак година.

• **Значи, Црна Гора постаје јужна Хрватска?**

– Она ће бити „црвена Хрватска“ и тај термин је дефинисан.

• **Војводина?**

– Планирано је да се одвоји од Србије после отцепљења Космета. То ће учинити уз помоћ агентуре која је сачињена од плаћених политичара.

• **Како?**

– Мамац ће бити сепаратно примање Војводине у Европску унију због бољег живота грађана Војводине. Војводина треба да се одвоји од нападних Србијанаца – геца. Паралелно са тим планом овде је донет закон да странци могу да купују земљиште, тако да су тајкуни са туђим парама покупували земљу уз гаранцију – коју ће пренети на праве власнике када за то добију налог. Узгред, покреће се и процес враћања имовине протераним Немцима. То може бити мач над „Војвођанерима“, како их називају аутономаши.

• **Македонија?**

– Македонија ће се поделити на Источну Македонију и биће додељена Бугарској за досадашњу лојалност и на Западну која улази у састав Велике Албаније.

• **Када?**

• – За пет до десет година, ако се Македонци не пробуде.

• **Грчка?**

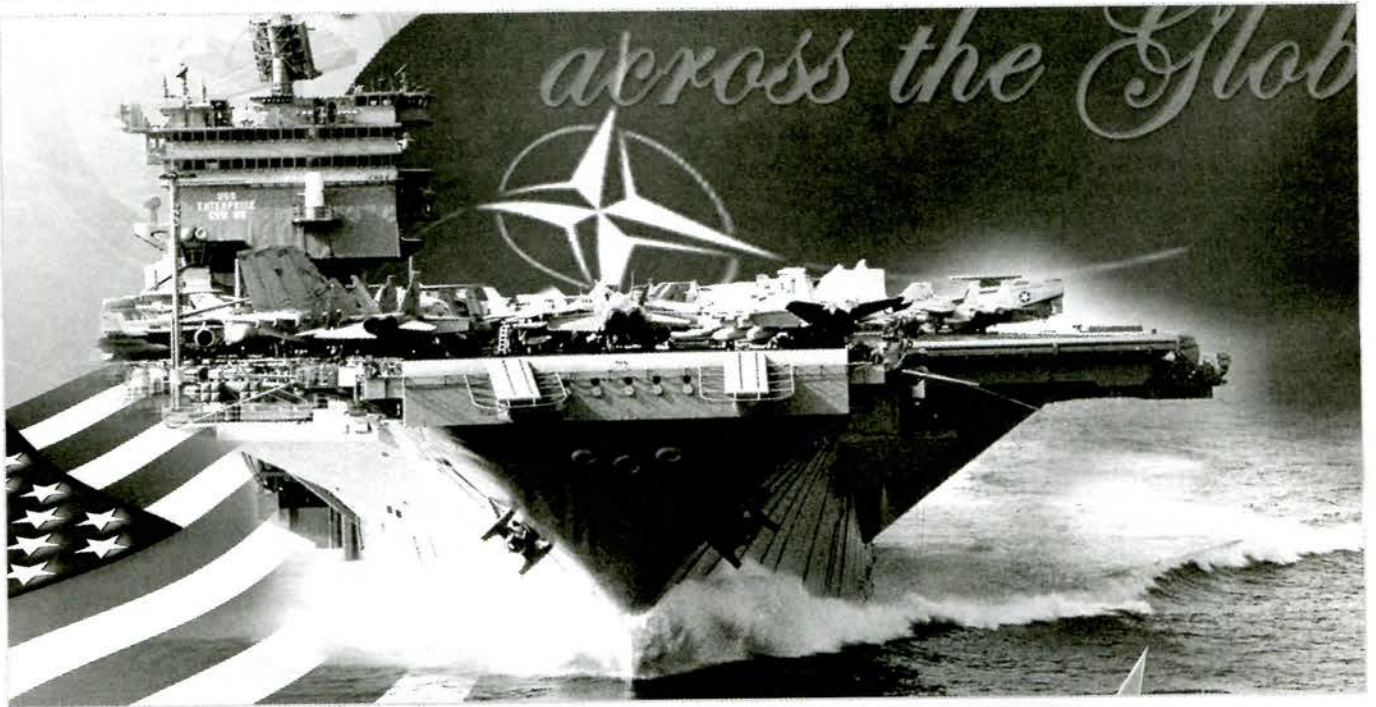
– Британци обећавају Грцима заштиту од Албанаца ако Грчка буде кооперативна. Али, Албанци су напунили Грчку са 750 хиљада својих радника и то је за Грке темпирана бомба.

• **НАТО?**

– НАТО је вазална војска „таласократије“ која се инспирише поморском империјом – Римом. Напад НАТО на Србе 1999. године био је преседан, како би ова организација изашла из својих правила и претворила се у офанзивну силу која ће следити „таласократију“ кад год затреба.

• **Где иде НАТО у будућности?**

– НАТО треба да се шири на Исток како би са јужне стране дошао испод Русије и са западне стране што ближе Кини. Коначни циљ је дефинисан: подела Русије на четири дела и заустављање кинеске експанзије.

• **Кина?**

– Кина има своју специфичну политику, она ретко улази у конфликте али када то учини она је доследна. Кинеска обавештајна служба зна за све подривачке планове Комитета 300, тј. „таласократије”. Због тога она много улаже у развој контраобавештајне службе у земљи, али и у обавештајну мрежу на Западу и у Јапану, Тајвану, али и у Пакистану.

• **Кина се наоружава?**

– Врло озбиљно, купује оружје од Русије, купују и фабрике, и научнике. Сви руски научници који нису ангажовани у својој земљи добили су бланко финансијску понуду од Кине, да дођу и помогну. Кина ће за 50 или 100 година бити велики господар не само огромног дела Азије већ и Африке. Они су тамо кренули у инвестиције. То им је понуђено као

мамац – да би били мекши. Но, сарадња Русије и Кине због тога не слаби.

• **Индија?**

– Индија на врату има Пакистан, који је инструментализован од Запада – да буде камен око врата Индији – а у другом плану и Русији. Но, Путин се лукаво снашао и поставио као партнер, а не као хегемон муслиманском свету – који Запад гура у светски рат.

• **Иран?**

– Иран, у позадини има Русију и Кину. План је да се Америка упеца на Иран како би се њена војска лагано развукла преко Авганистана, Ирака и Ирана. За окупацију оволиких територија Америка и НАТО немају довољне капацитете. Због тога ће САД према Ирану ићи ваздушним ударима, чак и са употребом малих атомских бомби. Иран ће на то одговорити бомбардовањем Израела.

• **Сирија стоји Америци као проблем у том походу на исламске земље?**

– Да, зато се Сирија приближила Ирану, а она је раније била блиска са СССР–ом. То значи да Сирија гравитира преко Ирана, Русији и Кини. Ствара блок континенталних земаља против надоласеће „таласократије”.

• **Демократе у САД су против војне експанзије, против рата?**

– Не. Не постоји у Америци опција демократе и републиканци. То су лева и десна рука, мозак је један и он је у структурама владара из сенке. Америка је инструментализована, као и Британија. „Таласократију” чине господари политике, који не излазе на изборе – они наследно владају. Ко су они, сазнаћете читајући „Огледало”.

• **По вама Трећи светски рат је будућност?**

– Извесна будућност. Империја вођена скривеним управљачима мора да тренутно направи предах до великог рата.

• **Докле?**

– Можда док не оде Путин. То значи да ће бивши шеф Ције Роберт Гејтс покушати да се нагоди са Владимиром Владимировичем, оперативним КГБ у Источној Немачкој који је наводно радио у одељењу „Г” (техничка шпијунажа),

како би његова подршка Ирану била смањена. То може да се догоди, али ту се никада не зна шта је мера ствари. У том погађању је и Србија, односно Космет. Мислим да ће се наћи компромисна формула звана успорено кретање у круг.

• **Зашто би Космет интересовао Русе?**

– Из истог разлога зашто интересује и Американце.

• **Али Америке је јача?**

– Можда тренутно, али њена снага има рок трајања. За десет година све ће бити потпуно другачије.

• **Шта то значи?**

– Кина ће постати светски хегемон и бацће очи на огромно пространство у којем живи свега 20 милиона становника. Тада ће Русији бити потребна Америка и обрнуто.

• **Зашто се онда, ако ће све бити тако, као идеал сваком образованом и паметном Србину намеће Европска унија као циљ којем треба да тежи?**

– То је класично испирање мозга. Индоктрирани Европом, нећемо схватити обману. Европска унија нама не дозвољава да у њу уђемо. Европа за нас може само да сјаји из даљине. То је можда и боље, јер изблиза је чемер и јад, о којем контролисани медији у Србији не смеју да пишу.

• **Наши медији?**

– Наши, а њихови. А све више наши постају њихови.

• **Па шта је онда истина о Европи?**

– Црвена заставица са Кремља пребачена је у Брисел. СССР је умро, рођена је Европска унија. То је иста позоришна представа млетачких трговаца, која се игра на овој сцени. Совјетски грађанин – замењен је европским грађанином. Рубља – евром. Чак су и господари обе уније рођаци из истог племена.

• **Да се вратимо Космету.**

– Слажем се, то је питање где сви Срби на планети Земљи треба да потегну своје везе међу владарима из сенке и код Путина и код Буша. Косметска битка води се сада тајно, а нема коначног решења. Пре коначног решења биће један нови балкански рат. Албанци су се полакомили и неће се зауставити док не направе Велику Албанију, а то могу да учи-

не тек када на власт у САД поново дођу демократе. Ми ствари око Космета морамо завршавати преко Путина и Буша, уз Божију помоћ.

• **Ви предвиђате нови балкански рат?**

– То је реалност, чврсту коалицију морају да чине Грчка, Србија, Македонија и Црна Гора, све земље које су угрожене шитгарским терором. Ако се то не догоди, ако се као сада будемо супротстављали појединачно – сви можемо да се пакујемо. За мање од 50 година главни град велике Албаније биће Солун. Зато, престанимо да причамо бајке како ћемо на терор одговорати молбом да нас НАТО брани. Па кад је Србе неко други бранио?

• **Питање које се увек поставља и остаје без одговора: одакле Вам сви ти подаци? За кога радите?**

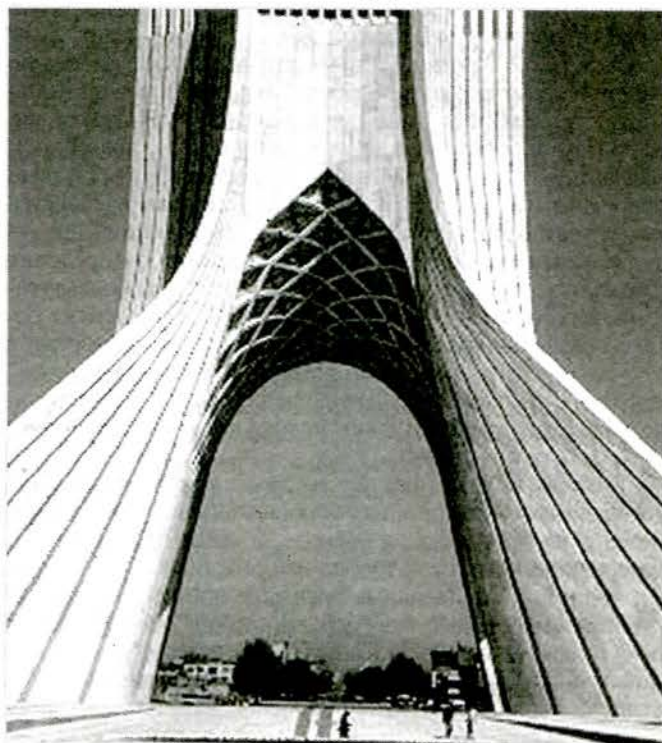
– А што то не питате Бориса, Чеду, Чанка, Весну, Свилановића...? Пратите траг новца који води до тих особа, проучите њихово окружење и пратите њихове везе и видећете за кога они раде. Сви ти путеви воде до Гордог Албиона и Зиди плача.

• **Али наше садашње вође, упркос свему, тврде да је наше коначно исходниште утапање у Европску унију и НАТО.**

– Европска унија је више пута прављена, за време Карла Великог, Наполеона, Хитлера. Ево и сада. Та заједница је неприродна творевина која је своје настајање почела плачком сопственог становништва. Сетите се претварања марке у евро, а после тога нивелације цена. Европска унија је направљена од млетачких трговаца и њима служи. Индустрија Европе умире, а оно што је витално сели се у Кину.

• **А Евроатланске интеграције?**

– Циљ те приче је да им дамо војску за поход на Исток, и да у Србији распоредимо ракете којима би гађали Русију. Европа и НАТО су тамни вилајет; сви ће се кајати који уђу у то коло. Сукоб је почео, и страдаће сви који су у њега умешани. Зато будимо евро-скептици, као сви интелектуалци у Паризу, који нису на платном списку Ротшилда и Сороса. У Европу и НАТО путујемо полако, надајући се да ће бар овај рат проћи без нас. Четврти рајх иде на Исток.

Наоружање о којем Американци могу да сањају

• *Руси имају наоружање о којем Американци могу само да сањају. Руски мобилни ваздушно-ракетни системи С-300 и С-400 могу бити укључени у састав ПРО свих земаља и армија*

Наши мобилни ваздушно-ракетни системи С-300 и С-400 су по тактичко-техничким карактеристикама неупоредиво бољи од аналогних западних система, па и оних најбољих америчких, тврди за „Недељни телеграф“ командант Војно-ваздухопловних снага Русије, генерал-пуковник **Александр Зелин**. „Ти системи су ефикасни у борби против ракетних средстава напада и могу бити оперативно укључени у састав нестратешке противракетне одбране (ПРО) и Европске уније” – изјавио је Зелин. Ако поред ових система имамо мање али веома флексибилне системе „Тор” и „Бук” у више верзија, за пресретање противничког удара из ваздуха, можемо бити веома сигурни да неће било која ракета или авион успети да пробије нашу ПВО.

По његовом мишљењу, данас, и у блиској перспективи, основи система дејствовања ракетних средстава ради наношења пораза нападом из ваздуха могу бити парализани управо овим системима. Они су намењени за противваздушну одбрану армијских групација и најзначајнијих објеката од удара крстарећих, аеробалистичких и балистичких ракета тактичке и оперативно-тактичке намене. Такође, од авиона армијске, тактичне и стратешке авијације. „Они су способни да ефикасно одбијају концентрисане налете савремених средстава ваздушног напада у условима интензивног радио-електронског ометања и да извршавају задатак у различитим временским условима” – истакао је командант.

Систем С-400 у стању је да уништава авионе и крстареће ракете на свим висинама борбене примене, почев од 10 метара. У поређењу са С-400 амерички систем „Патриот” циљеве гађа са минималне висине од 60 метара, подсећа командант ВВС. Он наглашава да у савременој борби ради пробијања одбране ПВО управо се усавршавају средства која ударе наносе са малих висина. А за гађање са висине испод 10 метара тешко да се може направити такво средство. „Захваљујући вертикалном старту ракета, С-400 може да гађа циљеве који лете из било ког правца а да при том не ротира лансирани уређај у правцу доласка ракета и осталих летећих објеката. Амерички „Патриот”, пак, мора да „врти” лансиране уређаје или да их унапред поставља у правцу напада ракета, што веома смањује ефикасност и ватрену могућност” – истиче Зелин.

Сем тога, значајан фактор свакако је и време превозиња комплекса из фазе кретања у борбени положај. Руски системи се у борбени положај преводе за мање од 5 минута, а Америчким је за то потребно најмање пола сата. Руским научницима и стручњацима првима је пошло за руком да униште оперативно-тактичку ракету „Скад” у ваздуху. „Још 1995. године на полигону Капустин Јар приликом испробавања у тачки пресретања ваздушно-ракетни систем С-300 је успео да иницира експлозију борбеног дела (бојеве главе)

„Скад-а”, што је у суштини значило његово самоуништење, а то је, само по себи, нешто што спада у раритете” – изјавио је командант ВВС Русије за Недељни телеграф.

Зелин није искључио могућност да се најновији руски ваздушно-ракетни системи С-400 искористе у саставу европске нестратешке противракетне одбране ПРО. „Мишљења сам да о том питању треба дискутовати. И уколико уследе некаква наређења и налози, ми ћемо са латити решавања тог задатка” – изјавио је Зелин.

На питање да ли ће руске војно-ваздухопловне снаге укључити ваздушно-ракетни систем С-400 у заједничке везбе Здруженог система ПВО Заједнице Независних Држава, командант је казао да ће оперативна и борбена припрема за 2008. годину бити испланирана непосредно уз учешће тог гардијског ваздушно-ракетног пука. Он је иначе у понедељак, 6. августа ове године ставио на дежурство ваздушно-ракетни систем С-400 у Подмосковљу. Пошто тај пук мора одржавати сталну борбену готовост, то захтева и континуиране провере борбене готовости као и гађања том техником.

Научни скуп посвећен тајнама косметских ресурса

Баснословно благо Србије

- *Прерачунајо кроз сипрују која би се могла произвести сагоревањем угља, косметске резерве процењене на 500 милијарди долара. Сорос намерава да купи „Трепчу“ за целих 50 милиона*

У Косовском и у Метохијском басену, према билансним резервама, има 12,7 милијарди тона угља. У ванбилансне се рачунају 2,5 милијарди тона. Уколико би се енергетска вредност тих резерви прерачунала у топлотни еквивалент нафте, дошло би се до бројке веће од две милијарде тона сировог петролеја. Ако је њена просечна цена на тржишту око 200 долара по тони, јасно је да је на Космету у угљу вредност већа од 400 милијарди долара.

Ове податке је на недавном округлом столу „Тајне косметских ресурса“ изнео проф. др Ненад Ђајић са београдског Рударско-геолошког факултета.

Бошко Буха, директор Термоелектране „Никола Тесла“, све то прерачунао је кроз количину електричне енергије која може да буде произведена из те количине угља, затим је то помножио са пет центи, колика је просечна цена киловат-сата. Тако је дошао до цифре од чак 500 милијарди долара!

„Србија никако не би смела да запостави постојеће електроенергетске пројекте на Космету и морала би да нађе начин да учествује у њиховој реализацији“, наглашава проф. др Ненад Ђајић. „То је важно како због онога што је тамо већ изградила, тако и због будућег присуства у коришћењу својих ресурса.“

Експлоатација руда у Србији почела је још у 13. веку, управо на Космету, подсећају старе хронике.

Србија уложила десетине милиона долара
У опсежна вишедеценијска геолошка истраживања, рударску експлоатацију и изградњу многих капиталних објеката на Косову и Метохији Србија је досад инвестирала десетине милијарди долара, као и део свог државног простора.

Косметски рудници су, на пример, учинили моћним и богатим краља Милутина, помогли су стабилизовање и успон деспотовине. На Косову и у Метохији су знатне резерве олова, цинка, фероникала, хрома, боксита, магнезита... Место угља је посебно, јер таквим резервама не располаже ни једна земља у Европи, подсетио је на речном скупу проф. др Радомир Симић, такође са Рударско-геолошког факултета у Београду.

„Права истина о енергетским потенцијалима Косова и Метохије обелодањена је тек почетком осамдесетих, када су упоредне студије Рударско-геолошког факултета у Београду доказале су да се ради о резервама угља од око 15 милијарди тона и да постоје веома повољни услови за његову профитабилну површинску експлоатацију и сагоревање у термоелектранама“, вели професор Симић.

Треба ли да подсетимо да је управо тада, почетком осамдесетих, 1981. отворен нови циклус косовске „кризе“ чији је врхунац 1999. бомбардовање Србије и де факто отимање Космета?

Ганутост и дигитрони

Вредност процењена на, минимум, 500 милијарди долара. Ђерџ Сорос, професионални филантроп, настоји да купи (или је већ купио) „Трепчу“ за 50 милиона долара!

Толерантно, хуманитарно, отворено, друштвено, коректно, цивилизовано, визионарски – зар не?

Путин надиграо мафију

- Да ли су убиства Политиковскаје и Литвињенка подмешања Путину?
- Да ли је тријем Србије у Паринерсиво за мир део обрачуна са Путином?
- Како је Црна Гора посила европски центар за прање пара руско-израелске мафије?
- Да ли се Бријанија тајно спрема да изручи Березовској Русији?
- За кога ради српски тајкун Мирослав Мишовић?

Пише: Ивона Живковић

Убиству руске новинарке **Ане Политиковскаје** и тровању радиоактивним изотопом бившег руског шпијуна **Александра Литвињенка** светски медији су нашироко извештавали. Из скоро свих изнетих детаља може се лако закључити да је иза ових убиства нека тајна служба блиска руском председнику **Владимиру Путину**. Јер, обе жртве су у јавности биле жестоки критичари баш његове политике.

Овакав став је пренет и у нашим медијима.

Али, много података изашло је на видело и преко интернета. Ове информације које нису политички коректне, битно одударају од тумачења које је пласирала глобална медијска олигархија.

Погледајмо чији интереси заиста стоје иза ових убиства, према аналитичарима који нису подобни за глобалне медије.

Како компромитовати Владимира Путина

Убиство Ане Политиковскаје у Москви добило је изузетно велики публицитет широм света иако се радило, како кажу упућени, о једној сасвим обичној новинарки која је пратила свакодневна догађања. Политиковскаја је ћерка бившег украјинског дипломате, те је као имућно функционерско дете читавог живота удобно живела, за разлику од већине својих вршњака у Русији.

Рођена је у Њујорку. Политиковскаја је била новинар „Новаје Газете“, чији је власник руски олигарх **Александар Лебедев**.

Он је расписао награду од 1.250.000 \$ за откривање убице.

Ана Политиковскаја мистериозно је убијена у свом стану у Москви само неколико дана пре Путинове важне посете Немачкој, те се наглашено медијско покривање овог случаја у западним медијима лако може тумачити и немером да се Путин компромитује у западном јавном мњењу.

Бивши совјетски председник **Горбачов**, који је сада деоничар „Новаја Газете“, написао је у уводнику тим поводом баш такву констатацију: „... они који су убили Ану П. желели су да ударе на Путина“.

Тровање бившег агента КГБ **Литвињенка** и његова смрт у једној болници у Лондону поклопили су се са одржавањем самита Русија – ЕУ. И то је добило велики медијски публицитет. Литвињенкао је умро од тровања полонијумом 210.

Литвињенко и Березовски

Литвињенко је тврдио да је послат из Москве у Лондон да убије одбеглог руског олигарха **Бориса Березовског** (по-

знатог и под именом **Платон Еленин**), али је он наводно одбио да изврши наређење.

За Березовским је Русија одавно расписала међународну потерницу због велике пљачке руских фондова и изношења новца у Израел. Березовски је узео израелско држављанство и настанио се у Лондону. Сва настојања Русије да он буде изручен Москви безуспешна су већ годинама.

По изворима блиским америчкој НСА тврди се да је Русија вршица јак финансијски притисак на Лондон да Березовски буде испоручен. По неким другим изворима, споразум две земље о обостраној екстрадицији криминалних елемената управо је био спреман за потписивање када је против Путина кренула перфидна кампања са подметањем кривице у пометнутим убиствима. Наводна изјава Литвињенка дата медијима пред саму смрт да иза његовог тровања стоје људи блиски Владимиру Путину, тумачи се као настојање неоконзервативних (ционистичких) медија да компромиту-

ју Путина, а Березовског у јавности прикажу као жртву. Тако би његовим евентуалним изрчивањем у Москви, овакав потез британске владе у јавности имао негативан одјек.

Један руски званичник одмах је изјавио лондонском Sunday Times-у: „Ако питате ко је имао највише користи од ових убиства, одговор може бити само – Борис Березовски, човек који је сопственом вољом ван Русије и сада и кампањи дискреције Путина и Крмеља.”

И други руски званичници за убиство Литвињенка, али и Политиковскаје, одмах су окривили руско-израелску мафију, пише на свом информативном сајту одлично упућени аналитичар из Вашингтона, **Вејн Мадсен**. Ова мафија често се назива јеврејском мафијом, али њу не чине само руски, украјински и израелски Јевреји, који најчешће и користе Израел као уточиште.

Његова мрежа је разграната по читавом свету, а Црна Гора је постала један од њених центара за прање новца и у стварности, не само на филму о Џемсу Бонду - тврди Мадсен. Пишци ове мреже досежу високо и до америчке администрације у Вашингтону, што Мадсен као бивши службеник НСА помно прати.

Када је Литвињенко прешао у ислам?

Занимљиво је да се и на једном чеченском информативном сајту тврди да је Литвињенко преобращен у ислам и да је непосредно пред смрт над њим извршен обред „Sura Yasin” у складу са Кураном те ће бити сахрањен на муслиманском гробљу. То је потврдила његова породица, али се не слажу са тврдњама када је он то учинио. Његов отац Валтер је рекао да се Александар преобратио два дана пред смрт, док Чечени тврде да је то било много раније. На саmrтничкој постели Литвињенко је наводно захтевао да се у Чеченију, његовој „браћи по оружју”, пошаље порука о његовој мученичкој борби против „Путинове криминалне групе”.

Ипак, породица је Литвињенка сахранила на лондонском Хигхgate гробљу у присуству Березовског и **Ахмеда Закајева** и многих других, док је по извјештају „Associated Press” **лорд Џон Риџ**, директор канцеларије „Спас Чеченије”, држао на погребу слику Ане Политиковскаје... Литвињенко је наводно радио и на расветљавању управо тог злочина када је отрован.

Везе са „Ал Каидом”

Европски медији известили су да је Литвињенко био умешан у ланац кријумчара радиоактивним материјалом, што је потврдио и његов пријатељ, италијански „експерт за безбедност”, **Марио Скарамела**, који је и сам озрачен и налази се у овом тренутку у болници. По њему Литвињенко је озрачен случајно приликом једног транспорта. Ова повезаност са чеченским мухедединима, Литвињенк доводи и у везу са такозваном „Ал Каидом”, односно њеном мрежом у Европи која се бавила оваквим кријумчарењем у намери да направи „прљаву бомбу” која би била искоришћена у неком од терористичких напада у срцу Европе.

Део ове кријумчарске мреже ке дуго био и под надзором обавештајаца ЦИА, **Валери Плајм Вилсон**, која је радила преко Цијине прикривене компаније „Brewster Jennings & Associates”, све док није откривена, а што је испоставило се потекло од веома високих чиновника у непосредном окружењу америчког председника Буша. Учињено је то како би се компромитовао њен муж, бивши амбасадор у Ираку, који се противио америчкој интервенцији у тој земљи. Након велике афере и САД, она је напустила овај посао, а смењен

је Бушов шеф кабинета, **Карл Роув**.

Посетимо да је такозвана „Ал Каида” са својим Мухедединима дуги и несметано деловала на простору БИХ као и на Космету, а бројни докази показују да је била обучавана и финансирана преко појединих агената ЦИА. Све ово са америчким националним интересима није имало много везе.

Колико је ова мрежа утицајна говори и податак, који Мадсен такође износи, а то је да постоји писана информација коју је ФБИ добио у два наврата, марта и јуна 2001. године, где се упозорава на могућ терористички напад великих размера. Наиме, један официр израелске војске је на једном јеврејском гробљу у Њу Џерсију чуо разговор на хебрејском у коме се помињао напад „на близанкиње” који ће „Американце научити памети”. Обавестио је о томе писмено ФБИ, али ништа није предузето...

Зашто руски олигарси беже у Израел?

Мадсен верује да је Литвињенко вероватно био двоструки агент. Он је преко Турске стигао у Британију где је допратио последњу испоруку радиоактивног материјала укључујући цезијум 137, радијум, иридијум, стронтијум 90, уранијум, торијум и плутонијум 239, а што је све руско-израелска мафија продала онима који су понудили највећу цену. Није случајно, тврди Мадсен, што Турска подржава ову мрежу за чеченску герилу, док је један од њених лидера, **Ахмед Закајев**, близак сарадник Березовског, и у вези за Литвињенком.

Као агент ФСБ (Федералне службе безбедности) Литвињенко је проследио нека тајна документа у Израел наносећи огромну штету руским лидерима. Документа је пренео руско-израелском бизнисмену, **Леониду Навзлину**, бившем извршном директору „Yukosa”, за којим је руска влада издала потерницу због убиства, проневере и утаје пореза. Навзлин бивши шеф у „Yukosu”, **Михаил Ходорковски**, налази се у затвору због утаје пореза.

Невзлин је бивши председник Руског јеврејског конгреса, а тренутно живи у Тел Авиву под заштитом израелске владе.

Незлинов колега, такође у избеглиштву, **Владимир Дубов**, главни је „Yukosov” деоничар као и богаташ **Владимир Гусински**. Сви ови бивши „Дукосови” функционери и руски тајкуни, за којима су издате потјернице, везани су и за британског банкара и бизнисмена **Јакоба Ротшилда**, тврди Мадсен. Занимљиво је и да су водећи чланови ове данас нај-

моћније династије у свету (која је оснивач и практично највећи земљишни власник Израела), били на проглашењу независности Црне Горе.

Контролни пакет акција који је у „Yukosu” имао **Михаил Ходоројовски** од 13,5 милијарди долара, након његовог хапшења припао је **Јакову Ротшилду**, по основу њиховог тајног споразума који је наводно начињен само неколико дана пре хапшења Ходоровског. Ротшилд и Ходорковски су се познавали дуго, а повезивала их је „обострана љубав према уметностима” и заједнички филантропски рад (!), објавио је тада „Сандеј Тајмс”.

Литвањенкова двострука игра огледала се и што је агент ФСБ управо имао задатак да се убаци у кријумчарску мрежу која је ишла из Чеченије и открије њене канале до Беле куће у Вашингтону. Литвињенко је очито знао превише.

Кога се плаше Американци?

Извештај о његовој умешаности у рад израелских босова организованог криминала објавио је и раније „Вашингтон пост”. То је била прича о фалсификованим банкоматима од по 100 долара које је штампала група из мреже стационера у Јужној Осетији и која је имала оперативне везе са криминалним шефовима стационираним у Грузији и Израелу.

Ево која сазнања има Мадсен.

„...27. октобра 2004. један курир ове фалсификаторске дружине, Хазки Хен, срео се са једним прикривеним агентом „Тајне службе” у хотелу „Линтицијум” у Мериленду у близини међународног аеродрома Балтимор – Вашингтон. Хен, који је управо стигао у Тел Авив, понудио је размену 230 000 \$ у лажним „Бен Франклин” апоенима за 80.000 у правим новчаницама. Хен се, такође, сложио да снабде са додатних 1,5 милиона УС долара у лажним апоенима по 100 \$ и разговарано је о могућој испоруци од 10 милиона долара у лажним апоенима за убудуће.

Хен за ово дело није оптужен од стране америчке федералне владе све до новембра 2005. Онда је тврдио да је болестан да би поднео суђење, па му је дозвољено да се врати у Израел (!?) ..

Руско-израелски криминалци су такође кривотворили Американ Експрес Травелс Чекс у Источној Европи.

„Случај Хен је”, додаје Мадсен, „још један пример како америчка влада пропушта да суди криминалцима, шпијунима и осталима који представљају претњу за националну безбедност САД. Исти сценарио је одигран са „Ал Каидиним” финансијером **Јехуда Абрахамом**, њујоршко-израелским дилером дијаманата, који је прао новац за руско-израелске криминалне босове и као Малезијац био повезан са „Ал Каидином” подружницом „Јемаах Исламица”.

Ту је и **Асхер Карни**, Јужноафриканац и Израелац који је превозио нуклеарне упалаче из САД у А.О. Кхан межу у Пакистану. И многи други израелски шпијунски ухваћени су око осетљивих војних постројења у САД, који су се предствљали као студенти уметности, пролазници, туристи...”

Мрежа из Русије води до Ирака и Вашингтона

Британска полиција је открила трагове полонијума 210 и у канцеларији Бориса Березовског у Лондону. Мада је полиција чувала канцеларију Березовског, он је рекао „Гуардиану” да не зна ништа о томе и одбио сваки даљи коментар.

Гуардиан је известио и да су радиоактивни трагови нађени у 7 Down Street у лондонском дистрикту Mayfair.

Интернет претрага показује да је канцеларија „Interpark House”, на тој адреси, као и штаб за угал, нафту и скривени енергетски фонд фирме „Starsupply Tullett Energy”. Ту су канцеларије „Metro International”, глобалне медијске фирме; „Nichei, Ltd”, једне јапанске консултантске фирме; „Capitol Corporations pls”, који поседује три казина у Лондону, „Crockfords” и „Colony Club” у Mayfair, и „Cromwell Mint” у Кенсингтону.

Скотланд Јард је пронашао и трагове полонијума 210 у једној канцеларији у лондонском West End-у, у згради која припада пословима обавештајне фирме „Titon International Ltd”, и „Erinsys UK Ltd”. Ова последња је приватни војни уговорач који послује у Ираку.

„ABC News” је известио да је потпарол „Erinsys” потврдио је да је Литвињенко посетио њихову канцеларију „по свим неvezаној за тровање”, али је одбио да саопшти детаље.

Дакле, поред повезаности са руско-израелском мафијом, Мадсен је већ раније написао да „Erinsys” има везе са ирачким агентом за утицај Ахмадом Чалабијем, што значи и са ирачким бизнисом и војном окупацијом Ирака.

Ево шта је у вези са тим написао 16. октобра 2006:

„У вези последњег ирачког крвопролића цивила и полицајаца занимљиво је напоменути коментар који је дао ирачки Министар за унутрашње послове у вези са осумњиченим странама за које се тврди да су одговорне за масакр. **Jawad ал-Болани** на прес конференцији одржаној у петак у Багдаду одбацио је тврдње Бушове администрације, у којој преовлађују неоконзервативци, да је највећи број мртвих због деловања ирачких побуњеника који су се инфилтрирали у војску и полицију Ирака. Ал Болани сматра да одговорност за мртве, као и ужасна одсецања главе цивилима, почивају на сарадњи коалиције привремене власти и Сервиса за заштиту постројења – Facilities Protection Service (FPS). То је једна нерегуларна војска коју чини 150.000 страних плаћеника који имају уговоре са приватним службама безбедности.

Око 14.000 чланова Ирачког персонала за безбедност је из „Ирачких слободних снага”. То је милиција лојална неоконзервативцу, ирачком шииту, Ахмаду Чалабију.

Ове снаге имају једну од најтежих белешки о кршењу људских права у свету: као безбедносне снаге користило их је јужноафрички апартхејд, баш као и колумбијска, салвадорска и чилеанска власт за своје антигерилске парамилитарне снаге. Исте плаћенике користили су у Великој Британији, САД, Непалу, Фиџију, Израелу и Филипинима.

Одрубљивање главе, која су виђена у Ираку, карактеристика су непалских гурки, од којих многи и данас раде под уговором као обезбеђење приватних компанија у Ираку.”

Главни приватни уговорач повезан са „Ирачким слободним снагама” је „Erinsys Ltd”. Он је једини добио уговор од ирачке привремене владе да пружа „сигурносне услуге” потребне „нафтној инфраструктури” у Ираку.

Само Бушово, Ираку заштита нафтних постројења је важнија од људских живота, напомиње Мадсен.

„Erinsys” је повезан са Чалабијем кроз партнерство са фирмом „Nour USA Ltd”, регистрованој у северној Вирџинији, маја 2003. од стране Абдул Худа Фарукија, јорданског Американца који је већ имао више добрих уговора са америчким Министарством одбране (Пентагон). Фаруки је почетни новац за посао добио од „HIFinance”, а који опет почиње из новца „Petra International Banking Corporation”, који је у саставу „Bank of Credit and Commerce International”. ВССИ је јорданска подужница којом је управљао **Мохамед Чалаби**, нећак **Ахмада Чалабија**. Заступник и адвокат ирачког „Erinsys-a” је **Салам Чалаби**, други нећак Ахмада Чалабија и пословни партнер адвокатске канцеларије „Feith and Zell”. Ова канцеларија има седиште у Јерусалиму, а сувласник је **Даглас Феит**, бивши високи функционер Пентагона. Канцеларија има представништва и у Москви и Вашингтону.

Даглас Феит је са својим политичким ментором, који га је и увео у Пентагон, Ричардом Перлеом, био главни финансијски оперативац у финансирању босанских Муџахебина, којима је преко вашингтонске „Ригс банке” и „Босанског одбрамбеног фонда” достављао новац који је у арапским земљама прикупљан као „помоћ муслиманској браћи” у Босни, нападнутој од „великосрпских окупатора”.

Ричард Перле је у више наврата био и на састанцима моћне Билдерберг групе и важи за веома утицајног и моћног неоконзервативца у Вашингтону. И Феит и Перле су америчко-израелски држављани.

Партнер Березовског у послу је и **Нил Буш**, брат председника САД, и фирма „Silverado Savings & Loan”. Нил Буш и Березовски су се срели у Риги 2005. Нил Буш је виђен у приватној ложи Березовског на једној фудбалској утакмици у Лондону.

Березовски је главни инвеститор и у софтверској компанији „Игните” која се бави едукацијом. Суинвеститори су Барбара и Џорџ Буш старији. Пословни партнери Березовског су и: **Бадри Патарктсишвили**, некад омладински лидер комунистичког грузијског Комсомола, председник Грузијског олимпијског комитета, медијски могул, и главни инвеститор у фудбалске клубове у Британији, Грузији и Бразилу; ту је и кувајтски **Мохамед Ал Садах**; кинески компјутерски тајкун **Винстон Вонг**.

За Патарктсишвилијем Русија је расписала потерницу, али га штите грузијско и израелско држављанство. Обе државе не дозвољавају његову екстрадицију.

И други инвеститори у „Ignite” су занимљиви. Ту су бројне тајне корпорације регистроване на Девичанском острви-ма и у неизбежном Дубају, док **Вејн Мадсен** тумачећи нека честа путовања **Нила Буша** на Филипине и Тајван, не искључује могућност да је и поглавар Унификационе цркве, контроверзни **Сан Мајунг Мун**, пословни партнер исте корпорације.

Тако се формира читав интерсни круг: Березовски, Чалаби, Литвињенко, Абул Худа Фаруки, Мохамед Чалаби, Салам Чалаби, Даглас Феит, Ричард Перле, породица Буш итд...

Дакле, може се видети и ко су неки од профтера из америчког рата у Ираку. Јер, амерички народ сигурно није. Напротив, амерички маринци и њихове породице су само жртве.

Сада неоконзервативци су у Вашингтону покушавају да се дистанцирају у ајвности од својих гнусних акција и „политике Џорџа Буша”. Плен у Ираку је уграбљен, прање руку је у току. Кривац је, наравно, Председник.

Березовски и Литвињенко заједно су радили на обарању администрације Владимира Путина. Разлог је намера Пути-

на да сломи велике руске олигархе који су опљачкали огромно богатство и унели га углавном у Израел, и то удружени са чеченским терористима који су повезани са бомбашким нападима извршеним у Москви и другим руским градовима.

Вашингтон још нема ту снагу. САД тек треба да добију председника који ће бити вођен искључиво националним интересима Американца. Ако такав икада дође на власт демократским путем.

Дакле, ланац у који је повезана руска мафија, глобални корпоративни бизнис, државна технократија многих земаља са својим корумпираним политичарима, међународне лобистичке групе, као и делови обавештајних служби, војске и полиције, данас, нажалост, чине све јачу окосницу светске политике која подстиче тероризам и ратове само ради стицања профита. Највеће жртве оваквог међународног криминала су мале државе које нису у стању да се заштите, јер корпоративни бизнис одавно већ барата капиталом који премашује бруто друштвени производ и много јачих држава.

Страх патриотске Америке да се са овим моћницима обрачуна јасно показује колика је њихова снага.

Историјски гледано, време у којем живимо биће исписано као време владавине глобалне мафије.

Изненадни пријем Србије у „Партнерство за мир”

Мета ове интересне мреже тренутно је Владимир Путин. Ударац који је у истој компанији Путин нанет свакако је и нагло примање Србије у војни савез Партнерство за мир. Дакле, није у питању никаква „победа демократских и евроатлански оријентисаних снага у Београду” (како то домаћи политички дилетанти описују), већ јасно војно одсецање Србије од традиционалног савезника, што представља директан шамар Русији и покушај стварања нових тензија у односу Исток - Запад.

Березовски иза Мишковића?

По питању недељника „Таблоид”, пословни партнер Березовског је и српски тајкун **Милорад Мишковић**, који тренутно несметано пљачка Србију по истом принципу како су руски тајкуни пљачкали Русију. Новац из Србије Мишковић износи директно у Лондон, преко веза и контаката које му очигледно прави Березовски. Влада Србије на челу са **Војиславом Коштуницом** овом домаћем олигарху уопште се не супротставља. Зато са Русијом има све лошије односе.

Руски шамар таласократији

Појам „таласократија“ као облик простирања моћи заснован на владању морем познат је готово сваком политички образованијем човеку. О моћи овог геополитичког реалитета Србе је практично, кроз насиље 1999. године, поучила америчка „Шеста флота“, носач најубојитијег дела ваздушне ратне флоте САД. Већ из самог назива „Атлански савез“ јасно је да је реч о таласократској војној коалицији. Владавином морима, које чине највећи део површине земље, контролише се брз и јефтини саобраћај. Вековима се на тај начин контролисала трговина.

Домашај моћи таласократије проширило је у двадесетом веку и овладавање ваздушним простором. Иако је пропаст комунизма била светско-историјски тријумф англосаксонске таласократије, та такозвана „НАТО победа у хладном рату“ показала је и њену Ахилову пету – зависност од фосилних горива неопходних за господарење индустријом, војском и саобраћајем.

Таласократија функционално почива на контроли кроз ефикасну контролу саобраћаја. Саобраћај и комуникације у великој мери иду преко „таласа“. Кроз ова два механизма она контролише изворе сировина и, на крају, масе „светског пролетаријата“ (Тојнби). Англо-америчка таласократија испунила је до сада невиђену уметност и систематичност у распростирању и учвршћивању простора доминације.

Поред водено-ваздушног простора, трећи и најновији елемент глобалне доминације англосаксонске таласократије јесте овладавање електромагнетним таласима. Од електронских мрежа информација до модерних оружја која почивају на интерференцији – све нације на земљи повезане су глобалном електронском комуникационом мрежом. Бесмислено је разматрати да ли је њено постојање и функционисање у подручју електромагнетних таласа англо-америчка елита моћи допунила без чврстога уверења да има потпуну контролу.

Дигресија о владању електромагнетним подручјем треба само да нам укаже на то да је прави циљ таласократије остао исти – овладавање светом кроз господарење његовим прометом. Игром случаја (или вољом провиђења, како вам драго) англо-америчкој елити хоризонте овог мора открио је управо један Србин који је постао жртва њеног ускогрудног прагматизма. Просечан Србин мало зна о Николи Тесли, али легенда о њему каже да је покраден, попаљен, изневерен и осрамоћен, па чак и да је најдалекосежније планове послао у Русију.

Нација која је, како изгледа, најдаље одмакла у изради пулсних оруђа и противваздушне одбране пре петнаестак година изгледала је толико јадно да су скоро сви мислили да је њена једина будућност распад у најгорим социјалним мукама. Деценију и по касније, ситуација је сасвим другачија. Пре петнаест година комунистички сан престао је да буде обавезан, али је остао сан. Демократија, владавина права и благоданство либерализма показали су се у пракси након „демократског медуног месеца“ као превара англо-америчких таласократа. „Грешна“ светска економска заједница, у којој су за растући профит елите моћи везани ЕУ, Кина и бољи део „Трећег света“, принуђена је да све више улаже у капитал САД под претњом објаве банкрота. Ланац страха од банкрота централне банке САД везује њене повериоце за некадашњи „нови свет“. Неолиберално потрошачко друштво, засновано на вери господара у сталан раст добити, све више личи на призоре из филма „Господари пакла“, или на поодмакле фазе тумора. Егзактне економске анализе показале су да „врли нови свет“ није могућ. Што се знало а није се веровало – сад се мора. Ограниченост ресурса постала је стварност окоштале кичме

потрошачке економије, па се преко ноћи елита моћи суочила са тиме да „и цар на земљи стоји“.

Све ово је натерало западне елите да се забрину и покушају да створе нове облике међународних односа који би, барем повремено, „решили проблеме“. Зато се сада својски боре да докажу да су принцип државног суверенитета и напредак УН превазиђени. Дипломатска битка која се данас води на Косову мотивише их само да би доказали да је стварни светски предак – глобални менаџмент који почива на њиховој моћи. „Специјални изасланици“, „шатл дипломате“, „контакт“, „кризне“ и „радне групе“, изрази су међународно-правних форми којима НАТО дипломатија на брзину жели да на било који начин легитимише сопствену моћ као суверено стање у односу на УН поредак. Мало ко се надао томе да – ради одбране начела државног суверенитета – руска дипломатија има адекватно средство да се супротстави НАТО дипломатији. Сматрало се да би на објаву независности Косова Русија могла да одговори највише признањем независности неколицине сепаратистичких области на подручју држава и ЗНД које она фактички подржава, уз евентуалну подршку осамостаљењу Републике Српске.

НАТО дипломатија је сањала о томе да ће се руски косовски излет завршити свађом у руском дворишту. Дипломатско упозорење Руси да „косовско решење никако неће третирати као јединствен случај“ није далекосежно схватано. Русија је, заправо, поступила сасвим неочекивано – креативно. Полагање титанијумке капсуле на морско дно испод Северног пола Русија је маркетиншки представила као технолошко достигнуће равно слетању на Месец. Уз то, директно је изражена њена државна воља да експлоатише веома богата налазишта фосилних горива у делу који сматра директно је изражена њена државна воља да експлоатише веома богата налазишта фосилних горива у делу који сматра наставком континенталног гребена, а који је наставак суверене територије.

Моћи неолибералне таласократије до сада није сметала међународноправна неодређеност опсега економских зона према отвореном мору и територијалног домашаја географских линија од којих се ове зоне рачунају. Западним корпоративним интересима не одговарају међународне конвенције када их неко други – као што је Русија – искористи зарад сопствених интереса. Досетила се руска дипломатија где има слободног правног простора и заиграла је на оној геополитичкој позорници где је најмоћнија – на географском тлу.

Тај комплексни акт, и место понављања трке у наоружању, представља објаву технолошког рата НАТО-у. На циничан коментар канадског премијера да „ово није петнаести век, па да поставља заставу где ко хоће“, један руски дипломата је одговорио да и Канађани слободно могу да учине исто што и Руси. Овим се актом истиче престиж у владавини на географском простору, у чему Русија може да се такмичи са Америком. Истовремено, то је и захтев за признавањем права на експлоатацију енергентима прелама се и преко међународног права, и то тако што се игнорише поредак УН и стварају нови међународни односи.

Преседан је већ створен и он може да се тумачи као стицање права на окупацију, или бар отворену апрехензију на „општем добру човечанства“ којим располажу УН. Русија је принципијелно поновила оно што су учиниле САД у вези са слањем последње летилице на Марс, једнострану објаву намере експлоатације овог добра. Елита моћи, загледана као својевремено Морган у Марс, не зна шта да чини са „руском аждајом“ која полаже јаје под атлантском, северном поларном капом.

Демагогија

Епископу Филарету је забрањен улазак у неовисну Црну Гору, а потом је и екстрадикован из ње.

Објашњење: наводно је на неком фантомском списку помагача у скривању Карлиних осумњеника.

Звучи ли вам то као својеврсна демагогија? Недавно се открило да је један генерал са сличним епитетом годинама живио у Светозареву на мору, тј. у Будви. А овај Чеку је и на потјерницама, па улази у ЦГ кад год му се...

Новак, али Ацић

Тек из једне ТВ емисије схватио да је популарни **Новак Ацић**, иначе истакнути члан тзв. **Ловћенских стража** и помоћник министра културе! Тад ми би јасно зашто је **Бранко Бањевић** онако оштро оцијенио стање у црногорској култури. **Некултура** је тамо гдје је и била.

јаша возе суперлуксузним блиндираним нетеренским аутима.

ЦПЦ

Ова весела дружина звана још и **ЦПЦ** најављује нове и нове **наступе**.

С обзиром да иду јесењи и зимски дани, а они наступају на **отвореном**, препоручујем им да набаве **циркуску** шатру.

Јединство

Да је Ахтисари успио у својој (зло)намјери да Ко-мет прогласи независним, ДПС би настојао да се Црна Гора уједини са њим. **Косовари** би нам постали **браћа**. За разлику од **Србијанаца**.

Вриједан сан

Goodbay, Arrivederci, Au revoir, а нарочито **На свиданија**, Марти Ахтисарију, и нека ти је срећан пут!

Миран сан ти **не могу** пожељети. Он вриједи неких **40** милиона.

То су велике паре, **чак** и за албанску мафију.

Вељовић

Директор полиције Вељовић је био заинтересован да купи Ладу амбасадора Меуџија – „за **оперативне сврхе**“! Тиме би створио услове да ријеша бар једно 40 нерасветљетљених убистава.

А и несхватљиво му да се један амбасадор вози теренским аутомобилом. Навикао човјек да се **важни** људи, попут председника странака, министра и мафи-

Стевица, звани **Зубни шкргутач**, жали се да му неко покушава уништити „дркву“. Жалопожкама се придружио и познати тренер.

Мени то баш **не звучи** логично.

Већина **игнорише** ту творевину, а сумњам да Полиција има интерес да уништи нешто што је практично сама **створила**.

Пријатељи

Мајка Србија, ваљда као свака мајка, никад се неће опаметити!

Председник њене Скупштине Оливер изјави, усред Подгорице, да она неће учинити ништа што би дестабилизовало Црну Гору.

И то пред онима што су се грлили и љубили са Агимом Чеуком.

Изгледа да је вријеме да се у своје руке узме нека мушка странка.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешелџа

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешелџа представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешелџ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешелџа се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешелџ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешелџ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОВУ КЊИГУ ПОСВЕЋУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОВОЉНИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

ОВУ КЊИГУ
МОЈИМ РАТНИМ
ДОБРОВОЉНИМА
САБОРЦИМА
И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОВОЉНИМА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ.

Др Војислав Шешељ

РИМОКАТОЛИЧКИ ЗЛОЧИНАЧКИ ПРОЈЕКАТ ВЕШТАЧКЕ ХРВАТСКЕ НАЦИЈЕ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима Сензационално дело настало за четири године хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.